

เกิดใหม่
อีกครา
ข้าขอ

ทวง
แต่ ๑
名媛望族

ซูซุเส่ว 素素雪 เขียน
อึ้งนิง แปล
容境 Rong Jing วาด

๑๕๗

เกิดใหม่อีกครั้ง ข้าขอทวงแค้น

名媛望族

เล่ม 1

ซู่ซู่เสวี่ 素素雪

เขียน

อึ้งหึง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เกิดใหม่อีกครา ข้าขอทวงแค้น เล่ม 1

名媛望族

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

«名媛望族» Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 素素 Su Su Xue

Thai edition rights under license granted by Xiaoxiang Academy (Tianjin) Culture Development Co., Ltd.

[潇湘书院(天津)文化发展有限公司]

Thai translation copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7340-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มณีสมณตรี
บรรณาธิการ หนังสือ กังวลณิธิพงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ รสนา หทัยทิมากุล • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย
ซันเอ็ดเตอร์ อัคริมา สุชาติ • ผู้จัดการฝ่ายผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ออกแบบปก กันติศา เพชรพรหมรักษ์
ออกแบบรูปเล่ม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรัตน์ รูปสูง, สิริราช จิวโสม, บุรสร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ในคราวนี้ สำนักพิมพ์ขอนำเสนอเรื่องราวชีวิตของหญิงสาวที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนท่ามกลางอุปสรรคขวากหนาม ต้องประสบเคราะห์หนักจนถึงแก่ชีวิต แต่สวรรค์เบื้องบนให้โอกาสนางกลับมามีชีวิตอีกครั้งในร่างเดิมของตัวเอง เมื่อครั้งยังเยาว์ พร้อมกับความคิดที่ว่า นางไม่ปรารถนาแก้แค้นเงินทองหรือยศศักดิ์ ไม่ขอมีความรักกับชายหนุ่มผู้ดีมีชาติตระกูล ขอเพียงรักษาชีวิตของตนและน้องชายที่นางรักตั้งดวงใจ และไม่ต้องใช้ชีวิตอย่างต่ำต้อยด้อยค่าเช่นเดิมอีก หญิงสาวจึงต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณในการเอาตัวรอดใครดีมา นางดีด้วย ใครร้ายมา นางจะตอบแทนคืนอย่างสาสม

ท้ายที่สุดแล้ว นางจะเอาชนะอุปสรรคขวากหนามในชีวิตไปได้อย่างไร และจะใช้ชีวิตได้อย่างที่ปรารถนาจริงหรือไม่...

ขอเชิญผู้อ่านร่วมเดินทางและเอาใจช่วยหญิงสาวที่มีนามว่า เหย่าจิ้นเลื้อ ในเส้นทางชีวิตนี้ไปด้วยกัน

๑๕๗

เหยาจิ้นเสื่อเอ๋ย เหยาจิ้นเสื่อ
เจ้าเป็นสตรีที่โง่เวลาที่สุดในได้หล้า!
ดื่มเป็นเกียรติให้เจ้า
หวังว่าหลังจากที่เจ้าตายไปแล้วจะได้เกิดมาใช้ชีวิตในชาติภพใหม่เร็ว ๆ
ชาติหน้าอย่าได้เกิดมาเป็นอนุรักษ์ค่าเช่นนี้อีกเลย

1

“ท่านพี่...บาทน้อยเจ้าค่ะ...อย่าให้กระทบถึงลูก...อย่า...”

ถ้อยคำอ่อนหวานและเสียงครางของสตรีดังออกมาจากห้องนอนใหญ่ท่ามกลาง
ราตรีอันสงบเงียบ

ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของบุรุษที่เจือด้วย頓挫และความ
ยั่วเย้า “อย่าอะไรนะ หิม”

“ทรมานเหลือเกิน...ไม่ะ...ยะ...อย่าเอาออก...เส้าเหวิน...เหวิน” เสียง
ครางกระเส้าของสตรีดังขึ้นเล็กน้อย ตามมาด้วยเสียงหัวเราะทุ้มต่ำของบุรุษ
เป็นลุ่มเสียงที่แผ่ไปด้วยเสน่ห์เหยยวนชวนลุ่มหลงอย่างไม่มีสิ้นสุด

เสียงครางหวานแหลมของสตรีซึ่งไม่อาจสะกดกลั้นดังขึ้นอีก เสียง
หอบหายใจของบุรุษยิ่งถี่กระชั้น ถ้อยคำปลุกเร้าเหยยวนที่ยิ่งกล่าวยิ่งหยาบโลน
ไม่ชวนฟังดังมาเป็นระยะ และเสียงดังเอี้ยดอาดจากแรงกระแทกตาโถมรุนแรง
บนเตียงไม้แดงดังเล็ดลอดออกมาจากอีกฟากของบานประตูไม้กั้นห้อง

ห้องเล็กที่อยู่ด้านนอกของบานประตูไม้มีตั้งไม้หลังหนึ่งวางซิดติดกับ
ผนังฝั่งตะวันออก ในยามนี้แสงจันทร์ซมุกซมัวส่องทะลุผ่านหน้าต่างที่บาง
ดุจปีกจักจั่นเข้ามา ทำให้พอมองเห็นว่ามิไครบางคนนอนอยู่บนเตียงนั้น คนผู้นั้น
ใช้ผ้าห่มปิดคลุมศีรษะมิดชิด เรือนกายได้ผ้าห่มขยับไหวไปมา

...

“จิ้นเสื่อ เรียกข้า ‘เหวิน’ มีเพียงจิ้นเสื่อของข้าเท่านั้นที่เหมาะสมจะ

เรียกขานข้าเช่นนี้”

“เหวิน” เขาเคยบอกว่าคำเรียกนี้เป็นคำเรียกพิเศษที่มีเพียงนางเท่านั้น ที่คู่ควรใช้เรียกเขา คำพูดนั้นยังคงดังก้องในโสตประสาท ทว่าเหยาจิ้นเล่า ที่นอนอยู่บนเตียงไม่ในเวลานี้กลับได้ยินเสียงหวานใสดุจหยดน้ำของสตรี อีกนางหนึ่งกำลังเรียกหาเขาด้วยถ้อยคำเฉกเช่นเดียวกัน นี่หมายความว่า อย่างไรก็ตามแล้ว

ไม่ยากได้ยิน แต่เสียงที่ตั้งอยู่กลับไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลง ไม่เต็มใจ จะสดับตรับฟัง แต่ภาพในสมองกลับเต็มไปด้วยภาพเรือนร่างของชายหญิง ที่เกี่ยวกระหวัดรัดรั้งกัน บุรุษมองใบหน้านของสตรีผู้มีรูปโฉมงดงามด้วย แววตาอบอุ่น สตรีผู้นั้นคือเหยาจิ้นอวี๋ลูกผู้พี่ในสายตระกูลบิดาของนางเอง

ลูกผู้พี่เติบโตมาพร้อมกับนาง สนิทสนมกันยิ่งกว่าพี่สาวน้องสาว ร่วมอุทรเสียอีก เคยผ่านคืนวันมากมายมาด้วยกัน พวกนางนอนบนเตียง เดียวกันแทบจะตัวติดกัน กระซิบกระซาบเล่าเรื่องส่วนตัวแบ่งปันความลับ ของกันและกัน ทว่าในยามนี้...

บุรุษผู้นั้นได้หันหันมาหมายกับนางตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ เคยสาบานว่า จะรักใคร่ทะนุถนอมนางไปตลอดชีวิต ทว่าในยามนี้เขากลายเป็นสามีของ ลูกผู้พี่ที่กำลังปรนนิบัติอยู่ใต้ร่างของเขา แต่เหยาจิ้นเล่า...ตัวนางเองกลับ กลายเป็นเพียงอนุของเขี่ยเส้าเหวินเท่านั้น เป็นอนุที่ใครต่อใครสบประมาท ไร้ซึ่งเกียรติยศศักดิ์ศรีให้อภัยถึง

ไม่สิ นางมีสถานะสูงส่ง เป็นถึงหลานสาวแท้ๆของเหยาหง อดีต ราชเลขาธิการชั้นหนึ่ง เป็นธิดาคณโตของเหยาหลี่เจิง ชุนนางชั้นห้าแห่งเมือง เจียงโจวกับภรรยาเอก เป็นสตรีผู้งดงามเพียบพร้อมและมีความสามารถ ที่ต้องต้องค่อนเคยชื่นชม แม้แต่เหยาจิ้นอวี๋ยังเคยลอบมองนางด้วย สายตาต่ำต้อยที่แฝงด้วยความอิจฉา เช่นนี้แล้วนางจะลดตัวลงเป็นเพียง อนุได้อย่างไร จะยอมทนให้พวกเขาเหยียบย่ำศักดิ์ศรีเช่นนี้ได้อย่างไร นางจะมีหน้าไปพบท่านปู่ท่านย่า ท่านพ่อท่านแม่ และน้องชายได้อย่างไร ในอดีตนางเคยเป็นความภาคภูมิใจของท่านปู่ ทว่าเวลานี้นางกลายเป็นความ อับยศของตระกูลเหยา

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เหยาจิ้นเล่าก็รู้สึกราวกับตกลงไปในหุบเขาน้ำแข็ง

ร่างกายสิ้นเหตด้วยความกลัวและความอ้างว้าง หัวใจที่เจ็บปวดจนด้านชาของนางไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดใดๆ อีกต่อไปแล้ว มีเพียงความรู้สึกโศกเศร้าหม่นหมองเท่านั้น

ขณะเดียวกันนั้น เสียงหวีดร้องแหลมสูงของสตรีพร้อมกับเสียงคำรามแห่งความสุขสมของบุรุษก็ดังออกมาจากห้องนอนใหญ่ และในที่สุดทั้งโลกก็สงบเงียบลง เหยาจิ้นเส้าตัวลั่นเทรารวกับสายธนูที่ขาดผึง ดวงตาเบิกกว้าง แขนขาชาไร้เรี่ยวแรงขยับตัวไม่ได้

“ส่งน้ำมา” เสียงเจือความอ่อนล้าของเชี่ยเส้าเหวินดังมาจากหลังบานประตูไม้ ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกคักเบาๆ

เหยาจิ้นเส้าอกระตักยืมดูแคลนที่มุมปาก อยากรู้เหลือเกินว่ายามเชี่ยเส้าเหวินเห็นนางจะมีสีหน้าเช่นไร นางขยับตัวเล็กน้อยก่อนพบว่าหัวว่างเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นชื้น มือและเท้าชาไร้ความรู้สึก นางพยายามใช้ศอกหยัดตัวลูก้น หวากลับทรุดลงไปนอนบนตั่งตามเดิม

บางทีอาจเพราะรอนานจนหงุดหงิดใจ เสียงเบาๆ ของเหยาจิ้นอวี้จิ้งดังขึ้นในห้อง ตามด้วยเสียงตวาดทู่ต่าของเชี่ยเส้าเหวิน “สาวใช้ซี้เกียจ ฮุยยีนมีเมตตาท่อเจ้า เจ้าจึงได้ใจรันทาที่ใช้หรือไม่”

เหยาจิ้นเส้าเฝ้าปากอย่างเย็นชา ก่อนค่อยๆ ขยับตัวลงมาจากตั่งรินน้ำร้อนแล้วเดินเข้าไปในห้องที่กั้นด้วยประตูไม้อย่างเชื่องช้า กลืนคำวาระหลังเสร็จกิจลอยปะทะใบหน้า เหยาจิ้นเส้าไม่แสดงสีหน้าใดๆ แม้แต่น้อย นางตัวดัดตามองไปทางเตียงป่านู¹

มานแพร่วนผืนใหญ่สีแดงปักดินทองเป็นลวดลายบุปผาถูกเลิกขึ้นเกี่ยวไว้กับตะขอรูปหัวหงส์ซึ่งทำจากทองคำ เผยให้เห็นผ้าห่มซึ่งปักดินสีชมพูและทองลายดอกโบตั๋นปกคลุมร่างของชายหญิงที่ยังคงเกี่ยวรัดแนบเนียนอย่างหมั่นหม่อม บุรุษใช้ข้อศอกหยัดกายขึ้นจากเตียง เม็ดเหงื่อที่ชุ่มแผ่นหลังเปื่อยเปลาสะท่อนประกายระยิบระยับภายใต้แสงโคมไฟ เมื่อมองผ่านหัวไหล่ของบุรุษผู้นั้นไป ก็จะได้เห็นเพียงเนินอกขาวเนียนดุจเครื่องเคลือบของสตรีนางหนึ่งที่โผล่พ้นผ้าห่ม

¹ หรือเตียงป่านู เป็นเตียงยกพื้นของจีนซึ่งจะอยู่ในซุ้มไม้แกะสลัก มีลักษณะคล้ายห้องขนาดเล็ก

เหยาจิ้นเลื่อมมองภาพนี้ด้วยสายตาเรียบนิ่งราวกับบ่อน้ำลึก ไม่แสดงความรู้สึกใดออกมาแม้แต่บ่อย

เมื่อไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ เชี่ยวเส้าเหวินก็ขยับศีรษะหมายจะหันมองด้วยความไม่สบอารมณ์ แต่เหยาจิ้นอวี่ที่นอนอยู่ข้างกายกลับส่งเสียงครางออกมา นางขยับมือเรียวดูจหยกเคลื่อนผ่านส่วนสำคัญบนกายเขาอย่างแผ่วเบา ไพราคะที่เพิ่งมอดดับของchiewsaohewinถูกจุดขึ้นอีกครั้ง เขาก็มีกะจิตกะใจสนใจผู้อื่นได้อีกอย่างไร จึงผินหน้ากลับไป

chiewsaohewinเห็นเหยาจิ้นอวี่ขมวดคิ้ว ก็เกรงว่าท่วงท่าของเขาเมื่อครู่จะรุนแรงเกินไปจนทำให้เหยาจิ้นอวี่แท้งบุตร มิใช่ว่าเขาไม่ให้ความสำคัญ หากแต่ไม่รู้ด้วยเหตุผลใด เหยาจิ้นอวี่ในวันนี้ช่างน่ารัก เย้ายวน และมีเสน่ห์ยิ่งนัก อีกทั้งตัวเขายังดีมีสุรามามากจากข้างนอก ยิ่งกระตุ้นให้อยากจะสัมผัสนางมารดาของเขาเผื่อคอยที่จะได้อุ้มหลานจากภรรยาเอกของเขานานแล้ว หากนางแท้งบุตรจะไม่กลายเป็นเรื่องใหญ่โตหรือ

เมื่อคิดได้ดังนี้ ไพราคะของchiewsaohewinก็มอดดับลง เขาถามนางด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “เจ้ารู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือ”

“ไม่สบายตรงไหนกัน! เป็นเพราะท่านเร่งเร้าเกินไปเลยปลูกให้ลูกตื่นจากความฝัน เขาเลยถีบท้องของข้าที่หนึ่งก็เท่านั้น” เหยาจิ้นอวี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

ดวงตาคู่สวยของเหยาจิ้นอวี่ตรึงchiewsaohewinไว้ หัวใจเขาสั่นไหว แม้นทราบดีว่าอายุครรภ์ของเหยาจิ้นอวี่ยังไม่มาก เพิ่งล่วงเลยมาเพียงสามเดือนเท่านั้น ทารกในครรภ์ไม่มีทางขยับตัวได้เป็นแน่ แต่เขากลับยื้มและเอ่ยคล้อยตามเหยาจิ้นอวี่ “อย่างนั้นเองหรือ ถ้าเช่นนั้นขอข้าฟังเสียงหน่อยสิ” เขาว่าพลางเลิกผ้าห่มออกก่อนยื่นมือไปสัมผัสหน้าท้องของเหยาจิ้นอวี่เบาๆ จนโอกาสเลื่อนมือไปลูบไล้ต้นขาของนางด้วย

“นี่...ท่านพี่...สาวใช้ของข้าอยู่ด้วยนะเจ้าคะ ท่านพี่ได้โปรดไว้หน้าข้าด้วย” เหยาจิ้นอวี่อุทานเสียงกระเส่า ช่างกระตุ้นให้เลือดลมของchiewsaohewinพลุ่งพล่านเสียจริง

chiewsaohewinคิดในใจ สาวใช้วันนี้ไม่เพียงเกียจคร้าน แต่ยังไม่รู้จักกาลเทศะด้วย! เขาเอื้อมมือไปคว้าหมอนกระเบื้องที่อยู่ด้านข้างขึ้นมาด้วย

ความโกรธ ก่อนจะไปทางเงาว่างของสตรีที่ยืนอยู่นอกเตียงป่าอย่างรุนแรง โดยไม่คิดจะหันไปมอง “ใส่หัวออกไป!”

เหยาจิ้นเสื่อที่ยืนถืออ่างน้ำทองคำไว้ระดับเอวคอยอยู่ด้านนอกเตียงป่า ปล่อยให้มองชายหญิงไร้ยางอายบนเตียงราวกับกำลังดูละครสนุก ๆ เรื่องหนึ่ง

นางเห็นเหยาจิ้นอ้วที่กำลังแสดงละคร เห็นบุรุษที่ในสมองมีแต่เรื่องราวระคายอย่างเขี้ยวเส้าเหวินถูอีกฝ่ายควบคุมเอาไว้ในกำมือ นางมองเขาแสดงอาการโกรธด้วยสายตาเย็นชา

ตอนที่หมอนกระเบื้องลอยมา เหยาจิ้นเสื่อมิได้ขยับตัวหลบ จนเกิดเสียงดังปัง หมอนกระเบื้องพุ่งตรงมาปะทะขมับของเหยาจิ้นเสื่อ ความรู้สึกเจ็บปวดตาโถมเข้าใส่ ของเหลวเหนียวข้นไหลออกมาจากโหนกคิ้วของเหยาจิ้นเสื่อ นางมิได้ส่งเสียงกรีดร้อง ไม่มีเสียงครางโอดโอยหลุดลอดออกจากปาก ทำเพียงกระตุกยิ้มดูแคลนที่มุมปาก

...

“ทำไมเจ้าถึงไม่ระมัดระวังตัวเช่นนี้เล่า หากรู้ว่าเจ้าเจ็บกาย ข้าก็เจ็บปวดใจไปด้วย หลังจากนั้นไปเจ้าไม่ต้องจับเข็มเย็บปักแล้ว! เมื่อคุณนี้ของเหยาจิ้นเสื่อของข้าคู่ควรกับงานวาดเขียนและชงชามากกว่า งานเย็บปักถักร้อยนี้ทำให้เจ้าสายตาเสีย และยังทำให้มือของเจ้าบาดเจ็บ ต่อไปเจ้าไม่ต้องหยิบจับงานเหล่านี้แล้ว!” เขี้ยวเส้าเหวินที่มองนางในยามนั้นช่างดูรักใคร่และปรารถนาที่จะทะนุถนอมนางยิ่งนัก เขากอบกุ่มนิ้วมือของเหยาจิ้นเสื่อแล้วอมเข้าปาก ทะนุถนอมนางราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าที่มีปาน

เขี้ยวเส้าเหวินมีตำแหน่งเป็นอู่อันโหว² รูปโฉมงดงามหล่อเหลาหาได้เปรียบ ทั้งยังอบอุ่นและอ่อนโยน สิบเจ็ดปีที่รู้จักเขา เหยาจิ้นเสื่อไม่เคยเห็นเขาโกรธเกรี้ยวป่าเถื่อนเช่นนี้มาก่อน ผู้ชายก็เหมือนกันหมด หากช่วงล่างเริ่มขยับ ก็ไม่มีคำว่าสุภาพบุรุษหลงเหลืออีกต่อไป มีเพียงร่างกายน่าหมิ่นที่เสแสร้งเท่านั้น!

เหยาจิ้นเสื่อกลืนหัวเราะก่อนเดินตรงไปข้างหน้าสองก้าว

“น้องสาว เอ๊ะ น้องสาว เจ้าเลือดออกนี่ ท่านพี่...รีบดูนางเร็วเข้า นาง

²บรรดาศักดิ์ที่สองใต้พระราชทานแก่ขุนนาง โดยเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ ได้แก่ กง โหว บัว จื่อ หนาน

คือน้องจิ้นแล้ว!” เหยาจิ้นเสื่อยังไม่ทันเข้าใกล้เตียงใหญ่หลังนั้นก็ได้ยิน เหยาจิ้นอวีร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนก ในตอนนี้เหยาจิ้นอวีผุดลุกนั่งบนเตียง แล้ว นางมีสีหน้าตื่นตกใจ ทว่าเหยาจิ้นเสื่อยังคงเห็นความลำพองใจและความ รื่นรมย์ ไปจนกระทั่งความเกลียดชังที่แฝงอยู่ในสายตาของนาง

เหยาจิ้นอวีในฐานะลูกผู้พี่ เจ้าแหยงชิงทุกอย่างไปจากข้า แล้วยังไม่คิด ลดราวศอก แต่ยังไม่ยี่ถักดีข้าเช่นนี้ ไม่เกรงกลัวว่าบาปกรรมจะตกไปถึง ลูกของเจ้าที่ยังไม่ลืมตาดูโลกบ้างเลยหรือ

แววตาของเหยาจิ้นเสื่อระยิบระยับราวกับดวงดาวตรงขอบฟ้า ในคืนหมันต์ ความหนาวเหน็บแผ่ซ่านออกมา นางไม่แม้แต่จะขยาดามองเชื้อเส้าเหวิน แต่จ้องตาเหยาจิ้นอวีเขม็ง เหยาจิ้นอวีพยายามบังคับตัวเอง ให้สบตาเหยาจิ้นเสื่อ ความจริงแล้วกลับเบนหน้าหลบตาอย่างชลาดถั่ว

เชื้อเส้าเหวินได้ยินเสียงกรีดร้องตกใจของเหยาจิ้นอวี ร่างกายแข็งทื่อ ทันใด ความลึกลับโหมกระหน่ำเข้ามา ผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงหันขวับกลับมา แล้วมองเหยาจิ้นเสื่อที่ยืนอยู่ใต้แสงของโคมไฟ

ใบหน้างามของเหยาจิ้นเสื่อเมื่ออยู่ภายใต้แสงโคมยิ่งขับเน้นให้เห็นความงดงามที่ชัดเจน โลหิตแดงไหลจากโหนกคิ้วลงมายังริมฝีปากบางที่ยกยิ้มน้อยๆ ให้ความรู้สึกน่าทะนุถนอมและมีเสน่ห์เย้ายวน นัยน์ตาคู่นั้นสะท้อนประกายราวกับดวงดาวที่อยู่ห่างไกลในยามหมันต์ ช่างเป็นความสวยงามที่เย็นชามากจะหาใดเปรียบ

สมองของเชื้อเส้าเหวินขาวโพลน ใบหน้าหล่อเหลาซีดเผือด ความสับสนอลหม่านตื้นขึ้นมาในบัดดล เหยาจิ้นเสื่อ ทำไม่ถึงเป็นเหยาจิ้นเสื่อไปได้

เชื้อเส้าเหวินจ้องเหยาจิ้นเสื่อ สีหน้าของเขาสับสนอย่างยิ่ง ในที่สุดอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดก็แปรเปลี่ยนเป็นความกระอักกระอ่วน ทั้งยังเจือด้วยเลี้ยวของความเบื่อหน่ายที่เกิดขึ้นโดยที่ตัวเองก็ไม่ทันรู้ตัว

เหยาจิ้นเสื่อละสายตาจากใบหน้าของเหยาจิ้นอวี เหลือบมองเชื้อเส้าเหวินแวบหนึ่ง เพียงผาดเดี๋ยวก็พอจะทำให้นางมองเห็นความรู้สึกที่แสดงออกมาบนใบหน้าของบุรุษผู้นั้นได้อย่างชัดเจน นางจึงคลี่ยิ้มเย็นชาอย่างอดไม่ได้

เหยาจิ้นอวีเองก็สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของเชื้อเส้าเหวินเช่นกัน หัวใจนางเต้นเร็วจุกจิกลง รู้สึกเบิกบานอย่างไม่อาจกลั้น รู้เพียงว่า

ความอดทนและความทุ่มเทในการใช้ชีวิตราวกับจำศีล ยอมแบกรับความ
น้อยเนื้อต่ำใจในช่วงหลายปีที่ผ่านมาจนคุ้มค่าแล้ว ความสุขที่ได้แก่กันทำให้
นางเผยสีหน้าปิติยินดีออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่

ทว่าเมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื้อที่มองมาราวกับจะปลดปล่อยสายฟ้าฟาดจาก
ดวงตา เหยาจิ้นอ้อว้ลนลาน ส่งยิ้มอ่อนหวานและราบเรียบตอบ แต่ดวงตา
คู่นั้นปรากฏแววยั่วและล้าพองใจ

ทว่าเพียงพริบตาเดียวเหยาจิ้นอ้อว้ก็เปลี่ยนสีหน้า นางเลิกผ้าห่มออก
ก่อนเดินลงมาจากเตียงช้าๆ ทันใดนั้นคล้ายนางเพิ่งรู้ว่าตนเองไม่มีเสื้อผ้า
ปกคลุมกาย ก็ตกใจลนลานถอยกรูดขึ้นไปบนเตียงตามเดิม เรือนร่างที่เต็ม
ด้วยรอยแดงซึ่งเกิดจากการถูกดูตึงถูกปกปิดด้วยผ้าห่มอีกครั้ง “น้องสาว...
ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้าจะอยู่ดึกเป็นเพื่อนข้า ท่านพี่...นี่ไม่ใช่เรื่องน่ายินดี น้องสาว
บาดเจ็บเลือดไหล! ตามคนเข้ามา! รีบตามคนเข้ามา! พวกเจ้าตายกันไปหมด
แล้วหรือไร” เหยาจิ้นอ้อว้เอ่ยพลางคว้าเสื้อผ้ามาสวมใส่ ทว่าเมื่อคู่นั้นของนาง
ลั่นเทา ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่สามารถสวมเสื้อผ้าได้

เหยาจิ้นเสื้อจะไม่เข้าใจความคิดของเหยาจิ้นอ้อว้ที่จงใจเผยให้เห็น
ร่องรอยพิศวาสเต็มเรือนร่างได้อย่างไร ตั้งแต่เชี้ยเส้าเหวินสมรสกับเหยาจิ้นอ้อว้
ด้วยห่วงหาอาวรณ์เหยาจิ้นเสื้อ กว่าครึ่งปีที่ผ่านมาไม่เคยใช้ชีวิตฉันทามิตรรา
กับเหยาจิ้นอ้อว้เลย นี่คือนั่นเค้นอันอัปยศที่เหยาจิ้นอ้อว้คิดเอาคืน

เชี้ยเส้าเหวินยิ่งกระอักกระอ่วนกว่าเดิม แม้รู้สึกละอายใจ แต่เมื่อ
คิดถึงท่าทีเย็นชาเฉยเมยที่เหยาจิ้นเสื้อปฏิบัติต่อเขาในยามปกติแล้วกลับมี
ความสุขและฮึกเหิมในคราวเดียวกัน

เขาเดินลงจากเตียงไม้ คว้าเสื้อตัวบางมาคลุมกายท่าทางสุ่ม ก่อน
เดินเข้ามายืนอยู่เบื้องหน้าเหยาจิ้นเสื้อ กระแอมกระไอหนึ่งแล้วเอ่ย
“จิ้นเสื้อ...ข้าไม่รู้ว่าเป็นเจ้า เหตุใดเจ้าถึงไม่หลบ รีบมาให้ข้าดูอาการเจ้าสิ”
เชี้ยเส้าเหวินพูดพลางยื่นมือออกมาหมายจะสัมผัสหน้าผากของเหยาจิ้นเสื้อ
ที่ถูกของแข็งกระแทกจนแตก

เหยาจิ้นเสื้อตัวตวัดตามองเขาก่อนเบี่ยงกายหลบ นางขยับตัวอย่าง
ปราดเปรี๊ยะว่องไว มองเขาด้วยแววตาคมดุมมืด แสดงความรังเกียจราวกับ
เขาเป็นสิ่งที่สกปรกก็ไม่ปาน

เซียเล่าเหวินสีหน้าขมลงในชั่วพริบตา ร่างกายชะงัก มือข้างนั้นค้างอยู่กลางอากาศ

ขณะเดียวกันนั่นเอง เมี่ยวซิงและเมี่ยวหงสาวใช้คนสนิทของเหยาจิ้นอวี้ก็วิ่งเข้ามาพอดี จึงเห็นเหยาจิ้นอวี้เสื้อที่แสดงอาภักดิ์กับกิริยาไม่ให้ความเคารพเซียเล่าเหวิน

เหยาจิ้นอวี้เดินลงจากเตียงอีกครั้ง แล้วเข้าไปตีมือของเซียเล่าเหวินที่ค้างอยู่กลางอากาศหนึ่งทีก่อนพูดอย่างโกรธเคือง “ท่านพี่นี่แยจจริงเชียว มือไม้สกปรกเช่นนี้ จะสัมผัสน้องสาวตามอำเภอใจได้อย่างไร หากทิ้งร่องรอยความสกปรกเอาไว้คงไม่ดีแน่”

เซียเล่าเหวินที่ถูกอนุปฏิบัติด้วยเช่นนี้ ทั้งยังถูกหยามเกียรติต่อหน้าสาวใช้ เมื่อได้เหยาจิ้นอวี้ช่วยกอบกู้ศักดิ์ศรี เซียเล่าเหวินจึงมีสีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย เขาคิดในใจ นางเป็นภรรยาที่อบอุ่น อ่อนโยน รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ทั้งยังมีเมตตาต่อผู้อื่น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ความไม่พอใจที่เหยาจิ้นอวี้ปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่ให้เกียรติยิ่งเพิ่มพูนอย่างไม่อาจควบคุม

เหยาจิ้นอวี้ทวาดเสียงเข้ม “ยังไม่รีบเข้ามาดูใบหน้าของอนุกันอีกรี! ใครเป็นคนแอบอ้างสั่งให้อนุเข้ามารับใช้ข้าที่นี่”

เหยาจิ้นอวี้ลืมนึกดูท่าทางเสแสร้งของเหยาจิ้นอวี้ก็กระตุกมุมปากขึ้นเล็กน้อย

เมี่ยวซิงได้ยืนดังนั้นก็รีบร้อนเข้ามาดูบาดแผลบนหน้าผากของเหยาจิ้นอวี้ ทว่านางปิดมือออก

เมี่ยวหงคุกเข่าลง ก้มตัวลงต่ำจนศีรษะติดพื้น พึมพำมิหยุดปาก “ท่านโหวยกโหไซให้บ่าวด้วยเถิดเจ้าคะ ฮูหยินโปรดให้อภัยบ่าวด้วยเจ้าคะ! ไกลวันคล้ายวันเกิดของอวีน³แล้ว พวกบ่าวได้รับคำสั่งให้ปักภาพ ‘บุปผางามยามจันทร์เต็มดวง’ ขนาดสิบสองฉากกัน เนื่องด้วยภาพมีขนาดใหญ่ เวลายังกระชั้นชิด พวกบ่าวต้องเร่งมือกันข้ามคืน สาวใช้ที่คอยปรนนิบัติรับใช้ข้างกายเจ้านายจะเลือกส่งเดชมิได้ วันก่อนท่านโหวบอกจะให้ฮูหยินเป็นผู้วางระเบียบให้อนุ บ่าว...เลยถือโอกาสสะเซิญอนุมาด้วยตัวเอง บ่าว

³ ตำแหน่งพระสนมเรียงจากสูงไปต่ำ หวงก๊วยเพย ก๊วยเพย เพย ผิน

สมควรตาย ท่านโหว ฮูหยิน โปรดภัยให้บ่าวด้วยเถิดเจ้าค่ะ!”

บ้านเดิมของเหยาจิ่นอวี่มีตำแหน่งเป็นวานิชหลวง รับผิดชอบดูแล หอเย็บปัก คอยส่งภาพผ้าปักสองด้านเป็นบรรณาการแก่ราชสำนัก เนื่องด้วยเหยาจิ่นอวี่เป็นบุตรคนโตของภรรยาเอกแห่งตระกูล บรรดาสาวใช้ที่ติดตามเหยาจิ่นอวี่มาล้วนมีฝีมือเย็บปักถักร้อยเป็นเลิศ แม้แต่ผู้อาวุโสที่ชำนาญงานเย็บปักประจำโรงเย็บปักในจวนโหวก็ยังไม่อาจทัดเทียมพวกนาง

อวีนผินเป็นพี่สาวร่วมสายโลหิตของเชียวเส้าเหวิน ตั้งแต่เข้าวังก็เป็นพี่โปรดปรานของฮ่องเต้ ทั้งยังให้กำเนิดและเลี้ยงดูองค์ชายสี่ จึงได้รับเกียรติรุ่งเรืองยิ่งกว่าก่อน ในวันคล้ายวันเกิดของอวีนผิน เหยาจิ่นอวี่หมายจะมอบฉากบังตาปักกลดลายขนาดสิบสองฉากให้นาง แต่ด้วยเวลาค่อนข้างกระชั้นชิด นางร้อนรนจนเกิดอาการร้อนใน จึงตำหนิติเตียนพวกบ่าวไปหลายหน ครั้นเชียวเส้าเหวินทราบเรื่องก็รู้สึกซาบซึ้งใจ และสองวันก่อน เหยาจิ่นอวี่ก็เกือบเดินชนเหยาจิ่นอวี่ที่กำลังตั้งครุฑ ความจริงแล้วเขาเคยสั่งให้เหยาจิ่นอวี่วางระเบียบให้เหยาจิ่นอวี่ แต่ตอนนั้นเป็นเพียงถ้อยคำที่พูดตามธรรมเนียมเท่านั้น เขาทราบดีว่าเหยาจิ่นอวี่เป็นคนโอบอ้อมอารีและรักน้องสาวผู้นี้มากกว่าผู้ใด คงไม่มีวันยอมให้น้องสาวของนางต้องประสบความยากลำบากแน่นอน ไหนเลยจะคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ดังเช่นวันนี้ได้

มีอย่างไหน ให้อนุเข้ามาปรนนิบัติรับใช้เจ้านายกับฮูหยินในขณะที่ทั้งสองกำลังดื่มด่ำกับช่วงเวลาแห่งคำคืนด้วยกัน นี่เป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นในครอบครัวระดับสูงเนื่องจากมีสาวใช้ไม่เพียงพอเท่านั้น กับครอบครัวใหญ่โตอย่างจวนโหวนี้ นอกเสียจากว่าฮูหยินต้องการหมั้นเกียรตินุ ไม่เช่นนั้นย่อมไม่มีทางสั่งให้อนุอยู่เฝ้ารับใช้ในยามวิกาล เมื่อครู่ที่เห็นเหยาจิ่นอวี่ปากรกฏตัวต่อหน้า เชียวเส้าเหวินยังเคลือบแคลงว่าเหยาจิ่นอวี่ตั้งใจหาจุดเหยาจิ่นอวี่ถึงได้ตั้งใจจัดการเช่นนี้ แต่ทันทีที่ได้ยินสาวใช้กล่าวคำ เขาก็หันมองเหยาจิ่นอวี่ด้วยความรู้สึกผิดระคนสงสาร ส่วนเหยาจิ่นอวี่สบตาเขาด้วยแวตาท่อนโยน

เหยาจิ่นอวี่เห็นภาพความอบอุ่นของทั้งคู่รู้สึกสะอิดสะเอียน ยกอ่างน้ำที่ถืออยู่ตลอดนี้สาดออกไป ได้ยินเพียงเสียงน้ำกระຈាយทำลายความเงียบยามราตรี เหยาจิ่นอวี่และเชียวเส้าเหวินเปียกปอนไปทั้งตัว

เดิมทั้งคู่ก็แต่งกายหลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย ผมเผ้ายุ่งเหยิง ในเวลานี้

ยังมีสภาพกระเซอะกระเซิงแทบดูไม่ได้ ผ้าเช็ดตัวชุ่มโชกที่เคยอยู่ในอ่างน้ำเวลานี้กลับแนบสนิทอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาของเซียเล่าเหวิน เสียงน้ำหยดลงสู่เบื้องล่างดังตึงตึงๆ

เหยาจิ้นล้อมองคนที่ทั้งสองสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม รอบกายเย็บสงบได้ยืนเพียงเสียงน้ำที่หยดลงมาเท่านั้น

เซียเล่าเหวินเป็นขุนนางสูงศักดิ์ ไม่เคยถูกหยาบเกียรติเช่นนี้มาก่อน เขาตั้งใจไป เหยาจิ้นอวี๋เบิกตาโต ความรู้สึกแรกคือไม่อยากจะเชื่อ ทว่าความรู้สึกต่อมากลายเป็นดีใจแทบคลั่ง สาวใช้สองนางตกตะลึงจนตาค้างเหลือบมองเหยาจิ้นเลื้อยราวกับมองคนวิกลจริต

ตามจารีตแห่งแคว้นต้าจิ้น ภรรยาถือว่าสามีจะถูกโอบด้วยไม้ยี่สิบครั้ง หากทุบตีทำร้ายสามี ไม่ว่าจะเกิดบาดแผลเล็กน้อยหรือสาหัสเพียงใด จะต้องรับโทษจองจำเป็นเวลาสองปีหรือมากกว่านั้น หากเป็นอนุภรรยาทำความผิดต่อสามีโทษยิ่งหนักขึ้น อนุที่ทำความร้ายภรรยาเองจะได้รับโทษเทียบเท่ากับอนุทำร้ายหรือกระทำผิดต่อสามี

เหยาจิ้นเสียไม่เพียงกระทำผิดต่อสามี แต่ยังกระทำผิดต่อภรรยาเองอีกด้วย จะต้องถูกโบยตีจนตาย ไม่เช่นนั้นก็ต้องถูกจองจำอยู่ในเล้าหมูจนตายแล้วนำศพไปทิ้งในสุสานไร้ญาติอย่างไม่ไยดี ไม่มีใครเรียกร้องความเป็นธรรมเพื่อนางได้สักคน อนุเหยาผู้นั้นคงมิได้ถูกกระตุ้นจนเป็นบ้าไปแล้วกระมัง แม้นนางมีศักดิ์เป็นหลานสาวของอดีตขุนนางระดับสูง แต่ยามนี้กลับเป็นเพียงอนุผู้ต่ำต้อยเท่านั้น นางอาจหาญประพาดตัวเช่นนี้ได้อย่างไร

ท่ามกลางความตื่นตกใจของผู้คนในห้อง ไม่มีใครสังเกตเห็นแววตาเฉียบคมและเยือกเย็นบาดลึกที่หมายจะทำลายล้างให้พินาศที่เคลือบแฝงอยู่ในดวงตาของเหยาจิ้นลือเลย ในเมื่อเจ้าไร้คุณธรรมกับข้า ข้าก็จะไม่ปรานีเจ้าเหมือนกัน ดูถูกดูแคลนข้าเช่นนี้ ไม่แม้แต่จะมอบความสงบสุขในบ้านปลายชีวิตให้ข้า เช่นนั้นแล้วก็จะวอดวายไปด้วยกันเถิด!

ยามนี้เป็นช่วงเหมันตฤดู แม่นในท้องจะมีกระถางไฟให้ความอบอุ่นอย่างที่สุดแล้ว แต่เมื่อเปียกน้ำจนชุ่มโชก และลมหนาวพัดมาหอบหนึ่ง ย่อมรู้สึกหนาวเหน็บทรมาณ เหยาจิ้นอวี๋มีปฏิกิริยาตอบสนองก่อนเซียเล่าเหวินนางรีบโผไปคว้าผ้าเช็ดตัวที่ปกคลุมใบหน้าของเซียเล่าเหวินออกด้วยมือสั่นเทา

หลังคว้าผ้าเช็ดตัวผืนนั้นไว้ได้ นางกลับตั้งใจออกแรงบีบผ้า ทำให้น้ำที่ชุ่มบนผ้าไหลรดใบหน้าของเซี่ยเส้าเหวินอีกครั้ง

เซี่ยเส้าเหวินยกมือผลักเหยาจิ้นอวี่ออกด้วยความโกรธ นางตกใจจนมือสั่น ผ้าเช็ดตัวผืนนั้นร่วงลงพื้น ทว่านางเอ่ยว่า “ท่านพี่อย่าโกรธน้องสาวเลยเจ้าค่ะ!” ว่าพลางรีบร้อนหันไปเอ่ยกับเหยาจิ้นเสื่อ “น้องสาว แคว้นต้าจิ้นของเรามีกฎ หากอนุกระทำความผิดต่อสามีจะต้องถูกโบยตีจนตายและจะถูกนำศพไปทิ้งไว้ในสุสานไร้ญาติ... ข้ารู้ว่าน้องสาวคงน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่ว่าน้องสาวจะปฏิบัติต่อข้าเช่นไร ข้าล้วนรับได้ แม่น้องสาวจะโกรธมากแค่ไหนก็ไม่ควรปฏิบัติต่อท่านพี่เช่นนี้... ยังไม่รับคุกเข่าขออภัย ขอให้ท่านพี่ไว้ชีวิตเจ้าอีกหรือรับคุกเข่าลงเร็วเข้าสิ!”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเหยาจิ้นอวี่แสร้งเข้ามาผลักตน นางมองเหยาจิ้นอวี่ด้วยสายตาเย็นชาและเชือดเฉือน

เหยาจิ้นอวี่ที่ถูกเหยาจิ้นเสื่อจ้องเขม็งเช่นนั้นพลันเสียวสันหลัง และเมื่อคิดได้ว่าตนเองกำลังตั้งครมก็ไม่นกล้าเข้าใกล้นางอีก

เหยาจิ้นอวี่เห็นเหยาจิ้นเสื่อยืนยืดอกก็คิดดูแคลนนางอยู่ในใจ เป็นสตรีทำด้วยโสโธทั้งจะมีประโยชน์อันใด สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องมีเล่ห์เหลี่ยมต่างหาก ควรรู้ว่าบุรุษต้องการสิ่งใด และเอาอกเอาใจจนเขาเชื่อใจ ตนจึงจะได้รับเกียรติสูงศักดิ์

เหยาจิ้นอวี่คิดเห็นเช่นนี้ แต่แล้วนางก็คุกเข่าลงดังตึงตังต่อหน้าเซี่ยเส้าเหวิน เงยหน้าอ่อนนออน “ท่านพี่ น้องสาวถูกมารดาตามใจตั้งแต่ยังเด็ก ไม่เคยต้องรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจเช่นนี้มาก่อน จะกระทำการเลอะเลือนไปบ้างก็เป็นเรื่องที่ไม่เสี่ยงไม่ได้ เป็นเพราะนางโสดใจท่านถึงได้กระทำเช่นนี้ แม้นกล่าวว่าแคว้นต้าจิ้นเรามีจารีต แต่น้องสาวต่างจากอนุท้าวไปนะเจ้าค่ะ ท่านพี่มีจิตใจเมตตาโปรดยกโทษให้นางสักหนเถิด... ในฐานะที่ข้าเป็นพี่ของนาง เป็นภรรยาของท่านย่อมมีความผิดที่ไม่อบรมนางให้ดีเช่นกัน หากท่านจะลงโทษ ก็ลงโทษข้าเถิด”

เซี่ยเส้าเหวินมองเหยาจิ้นอวี่ นางสวมเสื้อผ้าบางที่เปียกชุ่มจมนองเห็นเรือนร่าง ใบหน้าที่ถูกน้ำสาดเมื่อครู่ชืดเผือดจนแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียว ดวงตาคู๋สวยมีน้ำตาเอ่อคลอ ริมฝีปากบวมเจ่อน้อยๆ เส้นผมยาวเปียกแนบกาย มองดูคล้ายหงส์ขาวที่กำลังเช็ดลำคอขึ้นอย่างสง่างาม หยดน้ำบนเส้นผม

ไหลลงสู่ร่องอกที่โผล่พ้นเสื้อซับในสีเขียวสด นางช่างดูน่าสงสาร บอบบาง เย้ายวน แต่ยิ่งใจกว้างเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม

ยังคิดถึงเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาในครรภ์นาง คิดถึงช่วงเวลาสองปี ที่ผ่านมาที่เขาเล่าเอียงเอาแต่รักเหยาจิ้นลือ ทว่าเหยาจิ้นอวักลับไม่เคยแสดงออก ถึงความไม่พอใจเลยสักครั้ง ยิ่งตอนสมุหพระอาลักษณ์ยื่นฟ้องให้เขาออกจาก ตำแหน่ง นางดีนรณคุกเข่าอ่อนน้อมที่หน้าตำหนักหือหนึ่งเพื่อเขา

นางไม่เคยรู้สึกเคลือบแคลงในตัวเหยาจิ้นลือแม้แต่น้อย หากยังรักใคร่เอ็นดูเนกเช่นปกติ นางยังช่วยเขาจัดการทุกสิ่งในจวนโหวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งยังกตัญญูต่อบิดามารดาอย่างยิ่งยวด ได้นางมาอยู่เคียงข้างกาย เช่นนี้นับว่าเป็นโชคดีที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว แม้รูปโฉมของนางไม่งดงามเท่าเหยาจิ้นลือ แต่นับว่าเป็นสตรีที่โดดเด่นกว่าสตรีทั่วไป เหตุใดก่อนหน้านี้เขาถึงไม่รู้จักรักและทะนุถนอมนางบ้างเล่า

เชียวเล่าเหวินหันหน้ามองเหยาจิ้นลือที่ยืนยึดดอกตัวตรงมองมาด้วยสายตาเย็นชาอีกครั้ง ความรู้สึกขุ่นเคืองภายในใจเขาก็พุ่งสูงเทียมฟ้าทันใด เพราะเหยาจิ้นลือใส่ใจเขาถึงได้ประพฤติดังเช่นนี้หรือ ไร้สาระสิ้นดี สองปีที่ผ่านมานี้เขายังคงคิดถึงแต่นาง แต่นางกลับมีท่าทางเย็นชาเหมือนก้อนน้ำแข็ง ไม่เคยมีใจให้เขาเลยสักนิด นางสนใจเพียงชื่อเสียงบริสุทธิของสองจ้าวหยวน แห่งตระกูลเหยา นางสนใจแต่หนังสือ สมุด กระดาษ และหมึก สนใจแต่บุปผา ดอกหญ้า แมลง และปลาของนางเท่านั้น

หากพวกเขาไม่ได้เติบโตมาด้วยกัน หากเขาไม่รักใคร่เอ็นดูเหยาจิ้นลือมากถึงเพียงนี้ เขาคงเคลือบแคลงสงสัยว่านางมีชายอื่นอยู่ในใจเป็นแน่! นางคงโกรธที่เขาไม่ได้มอบตำแหน่งภรรยาเอกให้ ถึงได้รังเกียจเขามากถึงเพียงนี้ เกรงว่าตอนนี้นางคงเกลียดชังเขาแล้ว

เมื่อครู่ยืนอยู่ห่างกันพอสมควร เชียวเล่าเหวินจึงไม่ทันสังเกตเห็น ทว่าตอนนี้เหยาจิ้นลืออยู่ตรงหน้าเขา เขาจึงเห็นความเย็นชาและความระอาในดวงตาของนางอย่างแจ่มแจ้ง! เขาเป็นถึงท้นฮวา⁴ผู้มีชื่อเสียง สง่างามหาได้เปรียบ ทั้งยังเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งโหว บรรดาคักดีของเขาสูงส่ง แต่

⁴ บัณฑิตที่สอบหน้าพระที่นั่งได้ 3 อันดับแรก คือ จ้าวหยวน บังเหยียน ท้นฮวา

ถูกนางหมิ่นเกียรตินี้ นางคิดว่านางเป็นใคร คิดว่าตนเองยังเป็นคุณหนู ผู้สูงศักดิ์จากตระกูลราชเลขาธิการอยู่อีกหรือ

ทุกวันนี้เหยาจิ้นเสื่อมีตำแหน่งเป็นเพียงอนุผู้ต่ำต้อย แต่นางกลัวล่วงเกินเขาเช่นนี้ หากปล่อยปละละเลยไม่เอาผิดนาง เขาจะหยัดยืนอยู่ในสังคมได้อย่างไร มารดาของเขากล่าวไว้ไม่ผิด สตรีที่ยังโสดเช่นนี้ไม่รู้จักรัก ยิ่งไม่รู้สิ่งใดควรไม่ควร ด้วยเหตุนี้เหยาจิ้นอวีถึงได้เป็นภรรยาเอกคนโปรดที่คู่ควรจะอยู่เคียงข้างกายและร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขา

เชี่ยเส้าเหวินคิดเช่นนี้ แวดตาพลันหม่นลง และเมื่อเขาคิดถึงคำพูดที่เหยาจิ้นเสื่อชอบบอกเขาในช่วงสองปีที่ผ่านมา คอยโน้มน้าวให้เขาสงวนกิริยา โน้มน้าวให้เขาปล่อยวางเรื่องอำนาจ ตอนที่สาวตั้งครรภ์ นางยังโน้มน้าวให้เขาไปเกลี้ยกล่อมพี่สาวให้เอาเด็กออก นางมีเจตนามุ่งร้ายมาโดยตลอด ไม่เห็นคุณค่าความดีของจวนโหว คาดว่านางคงล่วงรู้เรื่องที่เขาล่องลงทำลายความบริสุทธิ์ของนางแล้ว จึงตั้งใจเอาคืน

เมื่อคิดถึงตรงนี้ เชี่ยเส้าเหวินก็ตาสว่าง อดตัวสั่นเทาไม่ได้ เขารีบร้อนประคองเหยาจิ้นอวีให้ลุกขึ้นยืน ปลอบประโลมนางพลางสั่งให้สาวใช้รับประคองนางกลับไปนอนบนเตียง

เมื่อเชี่ยเส้าเหวินประคองเหยาจิ้นอวีมาข้างเตียง ทว่าเหยาจิ้นอวียังหันกลับมาร้องขอความเมตตาให้เหยาจิ้นเสื่อไม่หยุด

ส่วนเมี่ยวหงวี่ออกไปเตรียมน้ำร้อน เหยาจิ้นเสื่อตัวดัดตามองเมี่ยวหงวี่ที่รีบร้อนวิ่งออกไปด้านนอก ที่เมี่ยวหงวี่บอกว่าจะไปเตรียมน้ำร้อนคงเป็นเพียงเรื่องหลอกลวง ที่จริงแล้วออกไปเรียกบ่าวคนอื่นในจวนให้มามุงดูฉากทะเลาะวิวาทต่างหาก

หากเรื่องราวจวนโหวนี้รู้ไปถึงหูของซูหยินผู้เฒ่า แล้วอนุผู้ต่ำต้อยอย่างเหยาจิ้นเสื่อจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร ถึงยามนั้นต่อให้เชี่ยเส้าเหวินเกิดอารมณ์นาง หรือคิดถึงไมตรีในคืนวันเก่าๆ แค่นั้น นางก็ยังคงถูกเถื่อนหนังจวนเหวอะหวะ⁵ อยู่ดี ละครวันนั้นช่างดูเดือดร้อนใจ แต่เหยาจิ้นเสื่อไม่ใส่ใจ

⁵ มาจากสำนวน “ถูกเถื่อนหนังจวนเหวอะหวะ แต่ก็ยังไม่ตาย” หมายความว่า เป็นผู้ถูกกระทำ ต้องทนทุกข์ทรมาน

นางเริ่มเอื้อมระอา กับละครเหล่านี้เต็มที อยากจะจบละครเรื่องนี้แล้ว

เหยาจิ้นอวี้อุตส่าห์วางแผนการสารพัด ไม่ปล่อยให้นางได้เสพสุขไปก่อน เมื่อถึงเวลาที่นางได้ทุกอย่างไปครอบครอง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมอดไหม้ลงต่อหน้า เหยาจิ้นอวี๋จะรู้ว่าอะไรคือเสียใจภายหลัง อะไรคือเจ็บปวด รวดร้าวปานจะขาดใจ! ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน เพราะอีกไม่นานวันนั้นก็จะมาถึง

เหยาจิ้นลือคิดพลางถอนสายตาที่มองเหยาจิ้นอวี๋กลับมา แล้วตัวตตามองเขี่ยเส้าเหวินที่กำลังโกรธเกรี้ยวก่อนเอ่ยประโยคแรกของวันนี้ “ท่านบอกว่าชาติภพนี้จะรักเพียงข้าผู้เดียวอย่างไรเล่า ทำไมกัน แค่นี้ก็ทนไม่ไหวแล้วหรือ” กล่าวจบก็เผยรอยยิ้มถากถางบนใบหน้างดงาม

“นางแพศยา! เจ้ากล้าได้อย่างไร!” คำพูดของเหยาจิ้นลือเป็นดั่งน้ำมันที่ราดไฟกองไฟ เขี่ยเส้าเหวินเดือดดาลจนหน้าแดงจัด เขายกเท้าถีบนาง

น้ำหนักเท้าที่เต็มไปด้วยความโกรธแค้นของเขี่ยเส้าเหวินรุนแรงถึงขั้นทำให้เหยาจิ้นลือกระเด็นออกไป

เหยาจิ้นลือที่กลิ้งอยู่บนพื้นถ่มเลือดออกมา นางยันตัวลุกขึ้นนั่ง เลือดแดงสดไหลออกจากมุมปาก ความบอบบางและความงดงามเยือกหยิ่งที่ปรากฏชวนให้ผู้คนเห็นใจสงสาร

เขี่ยเส้าเหวินไม่คิดว่าตนจะถีบเหยาจิ้นลือแรงมากถึงเพียงนี้จึงรู้สึกตกใจและสับสน ทำท่าจะวิ่งเข้าไปหานาง

แต่เหยาจิ้นลือกลับหัวเราะเหยียดหยามเขา ก่อนเอ่ย “ที่แท้ท่านโหวเองก็มีช่วงเวลาที่แข็งแกร่งห้าวหาญเหมือนกัน หาได้ยากยิ่งนัก!”

ยามปกติที่อยู่ต่อหน้าเหยาจิ้นลือ เขี่ยเส้าเหวินจะอบอุ่นและอ่อนโยนมาโดยตลอด ถึงขั้นจงใจประจบเอาใจนางด้วยซ้ำ แต่เมื่อถูกเหยาจิ้นลือต่อว่าเหยียดหยามเช่นนี้ เศษเสี้ยวของความสงสารในใจพลันสูญสลายจนสิ้น

“ไม่ะท่านโหว! น้องสาว!” ในเมื่อเหยาจิ้นอวี้อุตส่าห์วางแผนอุบายถึงขั้นนี้แล้ว จะยอมให้เหยาจิ้นลือมีโอกาสพลิกสถานการณ์กลับมาได้อย่างไร เมื่อเห็นเสี้ยวของความสงสารในใจเขา นางจึงกรีดร้องด้วยความตกใจ จากนั้นก็เอียงศีรษะไปด้านข้าง ดวงตาเบิกโพลงแล้วหมดสติไปทันที

“ฮูหยิน!”

ครั้นเหยาจิ้นอวี๋หมดสติ ในห้องก็โกลาหลวุ่นวาย ชุนหมั้วหมั้วนำ บ่าวกุ่มหนึ่งรีบร้อนเข้ามา สภาพเสียเล้าเหวินที่กระชอกกระเซิงจึงปรากฏ ลู่สายตาของทุกคน

เหยาจิ้นลื้อกับเซียเส้าเหวินเป็นคู่หมั้นคู่หมายกันตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ แต่หลังครอบครัวของนางตกอับ คนตระกูลเซียก็ไม่ยอมให้เซียเส้าเหวิน แต่งงานกับเหยาจิ้นลื้อ แต่เพราะเซียเส้าเหวินไม่ยินยอมและไม่อาจตัดใจ จากนาง จึงรวมหัวกันวางแผนทำลายความบริสุทธิ์ของเหยาจิ้นลื้อ ทำให้ ชื่อเสียงของนางมีมลทินจนต้องกลายเป็นอนุของเขา

เขารู้สึกเจ็บปวดทุกข์ตรม ในยามนั้นแม่เหยาจิ้นอวี๋จะแต่งเข้าจวน มากกว่าครึ่งปีแล้ว เขายังไม่เคยร่วมหลับนอนกับนางจนสามภรรยาเลยสักครั้ง คิดเพียงอยากให้เหยาจิ้นลื้อเป็นผู้ให้กำเนิดบุตรชายคนโต แต่เหยาจิ้นลื้อ ที่เข้าจวนเกือบสามปีแล้วยังไม่ตั้งครรภ์ ครั้งหนึ่งเซียเส้าเหวินบังเอิญได้ยืม สวาชู่ของเหยาจิ้นอวี๋พูดคุยกัน เขาถึงได้กระจางว่าเหยาจิ้นลื้อกินยาป้องกันการตั้งครรภ์มาโดยตลอด

เซียเส้าเหวินทุกข์ใจอยู่นานหลายวัน แต่ไม่กล้าถามเหยาจิ้นลื้อตรงๆ สุดท้ายเขาได้แต่คิดเอาเองว่า ที่นางทำไปเช่นนั้นก็เพื่อเหยาจิ้นอวี๋ และไม่ยาก ให้คนอื่นกล่าวหาว่าเขาล่าเอียงรักอนุและรังเกียจภรรยาเอก แต่วันนี้คิดดูแล้ว ช่างน่าขันเสียนี้กระไร สิ่งที่เหยาจิ้นลื้อต้องการมาตลอดก็คือเกียรติยศหน้าตา ของตัวนางเอง นางถูกบีบบังคับให้ต้องเป็นเพียงอนุ จึงรู้สึกรู้ว่าเป็นเขาที่ทำให้ ชื่อเสียงสูงส่งของนางมีมลทิน นางมองข้ามหัวใจของเขา นางรังเกียจเขา ถึงไม่ยอมให้กำเนิดและเลี้ยงดูบุตรของเขา!

คิดถึงตรงนี้ เซียเส้าเหวินก็มองเหยาจิ้นลื้อด้วยสายตาอำมหิต ใบหน้า หล่อเหลาเปลี่ยนเป็นดุร้าย

บางครั้งมนุษย์เราก็แปลกประหลาดเช่นนั้น เมื่อใดที่เกิดเหตุการณ์ บางอย่างกระทบความรู้สึกที่แอบซ่อนไว้ในใจ ถึงได้รู้สึกตัวว่าถ้อยคำสาบาน รักมันตราบชั่วฟ้าดินสลายมากมายที่เคยบอกกล่าวเริ่มเปลี่ยนแปลง ไม่อาจ กลับเป็นเหมือนดังเก่าก่อน

ในเวลานี้เซียเส้าเหวินก็เป็นเช่นนั้น ความรักเปลี่ยนเป็นความแค้น ในช่วงพริบตา คลื่นความเกลียดชังที่สูงเทียมฟ้าพุ่งพรวดออกมา เมื่อก่อนเขา

เคยรักเหยาจิ้นเสียมากเพียงใด ตอนนี้ก็เกลียดชังนางมากเพียงนั้น เขารู้สึกเพียงเหยาจิ้นเสียแตรคุณ ไม่คู่ควรกับความรักที่เขามอบให้นางตลอดหลายปีเลยแม้แต่น้อย มีเพียงเหยาจิ้นอวีเท่านั้นที่คู่ควรกับความรักที่แท้จริงของเขานางเป็นคนอบอุ่นมีเมตตา ทั้งยังชื่นชมเขาอย่างจริงใจ ตอนนี้ในครรภ์ของนางก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา คือบุตรจากภรรยาเอกของเขา...

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ความรักใคร่ทะนุถนอมที่เชื้อสายเหวินเคยมีต่อเหยาจิ้นเสียก็ปลาสนาการ และเวลานี้เขาก็ยิ่งรู้สึกอับอายขายหน้าพวกบ่าวจึงสะบัดแขนล้อมองเหยาจิ้นเสียด้วยสายตาเย็นชา “มัวยืนเชือกกันอยู่ใยรีบพานางแพศยานี้ออกไปเดี๋ยวนี้! เอาไปขังไว้ในห้องเก็บพิน พรุ่งนี้เช้าค่อยไปเรียนท่านแม่ให้ลงโทษนาง แล้วรีบไปตามหมอมารักษา! หากภรรยาข้าแท้งพวกเจ้าไม่ตายดิแน่!”

ขุนหม่อมมัวปีติยินดียิ่ง นางรีบร้อนรับคำ หญิงสูงวัยเอาหน้าแขนใหญ่สองคนจึงเดินเข้าหาเหยาจิ้นเสียอย่างมาดร้าย

เหยาจิ้นเสียผืนยันทัวเองให้ลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล แล้วเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา “พวกเจ้าไม่ต้องลากข้า ข้าเดินไปเองได้”

ชาติกำเนิดของเหยาจิ้นเสียไม่ธรรมดา นางมีบุคลิกสูงส่งและสง่าราศีต่างจากอนุทั่วไป ดวงตาฉายแววน่าเกรงขามจนหม่อมมัวทั้งสองคนไม่กล่าวล่วงเกิน ทว่ายามนี้จุดจบถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ขุนหม่อมมัวจึงไม่คิดฉวยโอกาสซ้ำเติมเหยาจิ้นเสียจนตนเองตกเป็นขี้ปากของผู้อื่น ผู้คนในห้องจึงได้เห็นเหยาจิ้นเสียผืนเรือนกายอันแบบบางเดินออกจากห้องไปที่ละก้าว

เหยาจิ้นเสียเดินออกจากเรือนหลักก็เห็นบ่าวจำนวนมากยืนรอกันอยู่ในสวน ทุกคนต่างชะเง้อมองมาทางนี้ นางหยุดยืนตรงระเบียงทางเดินมีเพียงเสื้อตัวบางคลุมกายเพื่อป้องกันความหนาว ภายใต้แสงโคมสีแดงรอบด้านที่สาดส่อง ยิ่งขับเน้นให้ความอ่อนแอและเปราะบางดุจดั่งหลิวงาภูษิตทว่าโลหิตบนดวงหน้างดงาม และร่างกายตั้งตรงสง่างามอย่างทะนุถนอมของนางกลับเพิ่มความสูงส่ง งามอาจห้าวหาญ และน่ายำเกรงให้นาง

เมื่อนึกถึงฐานะของอนุท่านนี้ และนึกถึงถ้อยคำสรรเสริญที่ฮ่องเต้องค์ก่อนเคยตรัสไว้ตอนนางอายุเพียงเจ็ดขวบ ก็คิดถึงช่วงเวลารุ่งโรจน์ที่ความ

ดงามเมื่อครั้งเข้าพิธีปักปัน⁶ ของนางทำให้ทั้งเจียงหนาน⁷ ลั่นสะท้อน พวก บ่าวรับใช้ต่างพากันทอดถอนใจอย่างปลงอนิจจัง แม้เป็นดั่งบุตรรักของสวรรค์ ก็ไม่อาจขัดขืนคำกล่าวโบราณที่ว่า หงส์ตกอับไม่อาจสูงส่งเท่าไ้⁸! ครั้งนี้ อนุเฮยาล่วงเกินนายท่านเกินไปแล้ว เกรงว่าคงยากที่จะพลิกสถานการณ์ กลับมาได้อีก

ลมหนาวที่พัดกระโชกเข้ามากระตุ้นประสาทสัมผัสของเหยาจินเลื้อย ทำให้นางรู้สึกถึงความเจ็บปวดตามร่างกายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น หากแต่ความเจ็บ จากบาดแผลที่หน้าผาก หรือความเจ็บปวดกลางลำตัวที่ถูกเขี่ยเส้าเหวินถิบ เต็มแรง ก็ยังเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดบีบเค้นที่แล่นอยู่ตรงช่วงท้องของนาง แม้แต่น้อย ของเหลวอุ่นร้อนไหลลงมาตามขาทางแกง เหยาจินเลื้อยรู้สึกทุกข์ตรม แต่กลับกระตุกยิ้มแสนประหลาดน้อยๆ เขี่ยเส้าเหวิน บุรุษผู้กระหายอยาก ให้นางมีลูกมาตลอด อีกไม่นานก็จะได้รู้ว่าเขาลงมือฆ่าลูกที่เฝ้าคอยมา นานแสนนานด้วยน้ำมือตัวเอง!

เหยาจินเลื้อยบรรจงลูบท้องน้อยของตนอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มประหลาด ค่อยๆ จางลงและเปลี่ยนเป็นความทุกข์ระทมเจือรู้สึกผิด ลูกจ๋า นี่มิใช่เพราะ แม่ใจร้าย แต่เป็นเพราะเจ้าเลือกเกิดมาผิดต่างหาก ถ้าให้เจ้าเกิดมาแล้ว ถูกเหยียบย่ำคักคักครี ต้องประสบกับการฆ่าล้างตระกูลตั้งแต่ยังเล็ก ต้อง ชัดเชพเนจรไปชั่วชีวิต มิสู้ไม่ต้องล้มตามาเฟชีญโลกอันโสมมนี้ยังดีเสียกว่า เจ้าวางใจเถิด อีกไม่นานแม่จะตามไปอยู่กับเจ้า และจะทำให้คนทั้งจวนโหว ถูกฝังไปพร้อมกับเจ้าด้วย!

แต่แล้วนางเห็นแสงจากโคมไฟสายหนึ่งจากที่ไกลๆ กำลังเคลื่อนเข้ามา ช้าๆ ท่ามกลางความมืด

เหยาจินเลื้อยมองเงาคนที่กำลังเคลื่อนไหวยกก่อนส่ายยิ้มหยัน ว่านชื่อ⁹

⁶ เด็กหญิงเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องเข้าพิธีปักปัน เพื่อแสดงว่าก้าวเข้าสู่วัยสาวและพร้อมที่จะออกรเรือนแล้ว

⁷ พื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในจีนปัจจุบัน

⁸ เป็นสำนวน หมายถึง บุคคลสำคัญที่สูญเสียอำนาจหรือตกอับก็ไม่ได้สำคัญหรือ ไม่ได้มีค่ายิ่งกว่าคนธรรมดาทั่วไป

⁹ ชื่อ เป็นคำเรียกต่อท้ายนามสกุลของสตรีที่แต่งงานแล้ว

มารดาของเซียเล่าเหวินมาถึงแล้ว

เมื่อเห็นเงาคนกลุ่มนั้นแล้ว เหยาจิ้นล่อกลับหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงระเบียงทางเดินนั้น ซุนหมัวมัวเองก็ไม่ได้เร่งเร้านาง สุธยีนผู้เฒ่ารังเกียจเหยาจิ้นล่อเป็นทุนเดิม เหยาจิ้นล่อเสนอตัวให้เช่นนี้ จะไม่สนองนางได้อย่างไร

ทุกคนในที่นั้นต่างมองคนอีกกลุ่มที่ค่อยๆ เดินเข้ามา วาดฝันว่าหลังจากนี้สุทธยีนผู้เป็นนายของตนจะได้ครอบครองความเป็นใหญ่เพียงลำพัง พวกบ่าวจะได้มีหน้ามีตา อดแบ่งใช้อำนาจได้สักที ถึงขนาดที่ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่ากระโปรงสีดอกบัวของเหยาจิ้นล่อถูกย้อมไปด้วยสีแดงสดของโลหิต

ว่านซือสมเสื้อตัวในสีน้ำเงินเข้ม กลุ่มทับด้วยเสื้อไร้แขนผ่าหน้าตัวยาว สีดำปักตัวอักษรผู้¹⁰ ล้อมด้วยลวดลายบุปผา ห่มผ้าคลุมขนจื่อเตียว¹¹ ข้างกายมีสาวใช้ช่วยประคองเดินขึ้นบันได

ทุกคนต่างทยอยทำความเคารพ เหยาจิ้นล่อกลับยืนตัวตรง มองว่านซือด้วยสายตานิ่งสงบ ในอดีตว่านซินหลงกับมารดาของเหยาจิ้นล่อเคยแลกเปลี่ยนผ้าเช็ดหน้า¹² กัน ทั้งคู่ออกเรือนวันเดียวกัน คู่สมรสของทั้งสองต่างเป็นคนใหญ่โตมีฐานะสูงส่ง ทั้งยังตั้งครรภปีเดียวกัน จึงหมั่นหมายเด็กในครรภ์ตั้งแต่ยังไม่คลอด เสียตายก็แต่มารดาของเหยาจิ้นล่อตั้งครรรภ์ได้เพียงสามเดือนก็แท้งบุตร คนทั้งสองตระกูลต่างรู้สึกเสียตาย

สี่ปีต่อมา มารดาของเหยาจิ้นล่อตั้งครรรภ์อีกครั้ง ว่านซินหลงจึงถามเรื่องหมั้นหมายขึ้นมาอีก มารดาของเหยาจิ้นล่อตอบรับด้วยความยินดีเหมือนตฤตุในปีเดียวกัน มารดาของเหยาจิ้นล่อได้ให้กำเนิดเหยาจิ้นล่อ ครั้นนางอายุครบหนึ่งเดือน จวนอุ๋อันโหวกก็เขียนหนังสือหมั้นหมายอย่างเป็นทางการตามคำมั่นสัญญาที่เคยตกลงกันไว้ ฝ่ายหนึ่งเป็นขุนนางชั้นสูงผู้สร้างคุณูปการแก่แคว้นต้าจิ้น อีกฝ่ายเป็นครอบครัวของราชเลขาธิการ สองตระกูลรวมกันเป็นหนึ่ง กลายเป็นเรื่องเล่าอันดั่งามที่ผู้คนพากันกล่าวขานถึง

¹⁰ ฝู (福) หมายถึง โชค หรือโชคกลาง

¹¹ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็กชนิดหนึ่ง อยู่ในตระกูลเดียวกับเพียงพอน ส่วนหัวคล้ายแมวหรือสุนัขจิ้งจอก ลำตัวยาวเพรียว หางยาว ขนฟู สีดำอมน้ำตาล มีถิ่นกำเนิดในแมนจูเรีย ถือเป็นสัตว์ล้ำค่าและหายาก

¹² หมายถึง สตรีผู้มีไมตรีที่ดีต่อกันและสนิทสนมกันมาก

เรื่องตืออย่างนั้นหรือ นัยน์ตาของเหยาจิ้นเลื้อจายแววดูแคลนอย่างอดไม่ได้

สี่ปีต่อมา มารดาของเหยาจิ้นเลือดตกเลือดเสียชีวิตระหว่างให้กำเนิดบุตรชาย บิดาของเหยาจิ้นเลื้อโศกเศร้าเสียใจอย่างหนัก ไม่นานก็จากโลกนี้ไป ท่านปู่ที่แก่ชราต้องสูญเสียบุตรชายจึงหมดกำลังใจอยากกับการรับราชการ จึงตัดสินใจลาออก กลับมาใช้ชีวิตดังเช่นสามัญชนในช่วงที่เหยาจิ้นเลื้ออายุเก้าขวบ คิดไม่ถึงว่าต้องประสบกับพายุหิมะระหว่างการเดินทางกลับบ้าน จนคร่าชีวิตของชายชราไป

นางและน้องชายถูกส่งไปเลี้ยงที่เรือนของท่านอาใหญ่ซึ่งเป็นญาติผู้น้องของบิดา สามปีต่อมา น้องชายกลับจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ นางจึงกลายเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีครอบครัว ตนเองตกอับถึงขั้นนี้ จะมีหน้าไปเกี่ยวดองกับจวนอู่อันโหดที่รุ่งโรจน์ดุจดอาทิตย์กลางนภาได้อย่างไร ทว่าจวนอู่อันโหดไม่ยอมถอนหมั้นด้วยกลัวว่าผู้คนจะชี้หน้าด่าประณามว่าผิดคำสัญญา ด้วยเหตุนี้เองพวกเขาจึงร่วมมือกับอาสะไภ้ใหญ่ของเหยาจิ้นเลื้อทำลายความบริสุทธิ์ของนาง ทำให้นางต้องกลายเป็นอนุผู้ต่ำต้อย พี่สาวซึ่งเป็นลูกของอาจึงได้ครองตำแหน่งภรรยาเอกแทนนางไปอย่างเฉิดฉาย

จะแค้นก็แค้นนางมองคนไม่ทะลุปรุโปร่ง ตกหลุมพรางที่พวกเขาตั้งใจวางเอาไว้ก็ยังไม่รู้ตัว ซ้ำร้ายตลอดหลายปีที่ผ่านมายังเห็นโจรเป็นญาติสนิท ช่วงหลังมานี้นางเฝ้าสังเกตทุกอากัปกริยาของเหยาจิ้นอู้อีถึงได้เข้าใจเรื่องราวทุกอย่าง แต่ทั้งหมดนั้นก็กลับสูญเปล่า น้องชายตายอย่างน่าอนาถ ชีวิตของนางก็ถูกเหยียบย่ำจนไม่เหลือชิ้นดีแล้ว

แค้นนี้หากไม่ชำระจะอยู่เป็นคนได้อย่างไร! เหยาจิ้นเลื้อคิดดังนี้ แวดตาพลันหม่นลง

ว่านซือพินจมองบนตัวเหยาจิ้นเลื้อ เห็นเพียงเลื้อคลุมกันหนาวสีอ่อนบนกายที่สับัดพลั่วไหวตามสายลม เผยให้เห็นไบหน้าเนียนเลือด ผิวพรรณขาวดุจหิมะและนัยน์ตาดำขลับ ถึงขั้นมีกลิ่นอายของความเศร้าระคนดูร้ายพุ่งมาปะทะไบหน้า ว่านซือรู้สึกเพียงว่าตัวเองหนาวถึงชั่วกระตุก

เจียงหม่วมัวที่อยู่เบื้องหลังว่านซือก้าวขึ้นหน้าหนึ่งก้าว แล้วกระแทกเท้าลงบนข้อพับขาที่เหยียดตรงของเหยาจิ้นเลื้อ และแผดเสียงอย่างเดือดดาล

“ยังไม่รีบทำความเคารพสุหิณผู้เฒ่าอีก!”

แม้เรียกว่าสุหิณผู้เฒ่า แต่ความจริงว่านซือยังอายุไม่ถึงสี่สิบปี เหยาจิ้นเส้ามองใบหน้าที่ได้รับการดูแลอย่างดีของนางพลางคิดว่า หากมารดา ยังไม่จากโลกนี้ไปก็คงจะมีลักษณะเช่นนี้เหมือนกัน และบิดาคงไม่ตรอมใจ เรื่องทุกอย่างอาจเปลี่ยนไปเป็นอีกแบบหนึ่ง น่าเสียดายที่เรื่องสมมติไม่มี อยู่จริงบนโลกนี้ ตระกูลเหยาตกอับอย่างถึงที่สุด สุดท้ายแล้วจวนโหว ก็พิศัญญา ละทิ้งคุณธรรม มนุษย์โลกเล็งน้ำใจต่อกัน เรื่องราวสมควร เป็นเช่นนี้ คนตระกูลเซียจะเป็นฝ่ายขอถอนหมั้นนาง นางยอมรับได้ แต่ พวกเขาไม่ควรใส่ร้ายนาง ไม่ควรทำลายชีวิตนาง!

ไฟโทะสะในดวงตาของเหยาจิ้นเส้าลุกโชน

เจียงหมัวมัวที่กระแทกข้อพับนางหนึ่งที่ แต่ไม่อาจทำให้นางคุกเข่า ลงได้ จึงรีบรุดเข้าไปกอดไหล่ของเหยาจิ้นเส้าลง หมายถึงกอดตัวนางที่ยืนตรง ให้ล้มลงไป แต่เหลือบไปเห็นคราบเลือดสีคล้ำที่อยู่ข้างขาเหยาจิ้นเส้าโดยบังเอิญ เจียงหมัวมัวชะงัก ครู่ต่อมาค่อยเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด พลันกรีดร้องเสียงสูง “แย่แล้ว อนุแห่งลูกเจ้าคะ!”

2

หนึ่งชั่วยาม¹ ให้หลัง เสียงดังจ่อแจภายในจนเงียบสงบลง
ท้องฟ้ายามราตรีดูจืดจาง งดงามและเงียบสงบ

เหยาจิ้นเสื้อเนื้อตัวชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็นๆ นางนอนอยู่ใต้ผ้าห่มบนพูก
นอนในสภาพอ่อนระโหยโรยแรง หลับตาเพื่อสงบพักผ่อน

หลิวหมั่ม้วนนั่งอยู่บนแท่นวางเท้าข้างเตียง สะอื้นให้เสียงแผ่ว “คุณหนู
ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าซูหยินมิใช่คนใจดีมีเมตตา ค็นนี้ก็ไม่ต้องไปที่เรือนหลัก
เลยนะเจ้าคะ ยังสั่งให้พวกบ่าวปลีกตัวออกไปแบบนั้น แม้คุณหนูจะเคารพ
ซูหยิน แต่ซูหยินจิตใจอำมหิตนัก ตอนนี้น้คุณหนูยังทำให้ท่านโหวตืออดตาล
บ่าวพวกนั้นถึงขั้นไม่ยอมให้ก่อไฟต้มน้ำร้อนด้วยซ้ำ ขนาดบ่าวยัดเงินให้ก็ยัง
แลกน้ำตาลแดงต้มสักถ้วยมาไม่ได้ บ่าวไร้ประโยชน์ บ่าวรู้สึกลดต่อนายท่าน
ผู้เฒ่าผู้ล่วงลับเหลือเกินเจ้าคะ...”

เจียนเจีย สาวใช้อีกนางหนึ่งกำลังฟังคำพูดของหลิวหมั่ม้วน นางเห็น
เหยาจิ้นเสื้อมีสีหน้าซีดเผือด ผิวขาวโสมนคล้ำๆ จะมองทะลุเห็นเส้นเลือด
คู่อ่อนแอรุนาหวาดวิตก ครั้นคิดถึงเรื่องที่เหยาจิ้นเสื้อแห่งบุตร แต่ซูหยิน
ผู้เฒ่ากับท่านโหวกลับไม่มาดูตำดูดีเลยแม้แต่น้อย เพียงสั่งให้คนประคอง
คุณหนูกลับมา ไม่ถามไถ่ถึงสักคำ บ่าวพวกนั้นเห็นคุณหนูโดนรังแก แต่ละคน

¹ เทียบเท่าสองชั่วโมงตามเวลาสากล

ก็พากันเหยียบย่ำซ้ำเติม พุดจาเหินแถมดูแคลน คงกลัวว่าถ้าไม่ย่ำยีให้คุณหนูสิ้นลมหายใจจะไม่แสดงถึงความซื่อสัตย์ที่มีต่อฮูหยิน เวทนาคุณหนูที่นับตั้งแต่แท้งบุตรจนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่มีแม่แต่น้ำอุ่นสำหรับชำระล้างร่างกาย... ความเศร้าที่ผุดขึ้นในใจเจียนเจียทำให้นางร้องไห้สะอึกสะอื้นตามไปด้วย

เหยาจิ้นลือถอนหายใจ หลิวหมั่มกล่าวถูกแล้ว วันนี้นั่นตอนที่เมียหงมาเชิญนางไปที่เรือนหลัก นางก็รู้แล้วว่าผู้มาเชิญมีเจตนามุ่งร้าย การที่นางยอมไปเผชิญกับการหมิ่นเกียรติโดยไม่คิดปฏิเสธก็เพียงเพราะขยะแขยงที่ต้องเสแสร้งมีไมตรีจิตกับเหยาจิ้นอวี และเหนื่อยหน่ายกับชีวิตอยู่ดูลิขกรรมอันไร้แสงสว่างนี้แล้ว เหยาจิ้นอวีต้องการจะฉีกหน้านาง ไยนางจะไม่สนองความต้องการให้เล่า

หากไม่ทำเช่นนี้จะปลดเปลื้องความหวาดระแวงที่เหยาจิ้นอวีมีต่อนางลงได้อย่างไร หากไม่ยุแหย่ให้เซียเล่าเหวินโกธรเกรี้ยว จะทำให้เหยาจิ้นอวีหลงระเริงกับอำนาจแล้วเป็นฝ่ายถอนสายตาทิ่มเผ้าติดตามนางทุกฝีก้าวออกไปได้อย่างไร หากไม่กำจัดสายลับที่เหยาจิ้นอวีสั่งให้แฝงตัวอยู่ข้างกายตนจนหมดสิ้น จะทำให้หลิวหมั่มม้วนนำจดหมายปิดผนึกที่สำคัญฉบับนั้นส่งไปยังจวนของเงินกั้วกงได้อย่างไร

เหยาจิ้นลือที่หลับตาพัก่อนค่อยๆ สิ้นตา “หมั่มมัว ไปหยิบกระดาดฯ กับพู่กันมาให้ข้า”

หลิวหมั่มมัวชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยอย่างร้อนรน “คุณหนูเพ็งแท้งบุตร ไม่ควรจับพู่กันขีดเขียนให้เสียสายตานะเจ้าคะ!”

เจียนเจียนนำกระดาดฯ และพู่กันมาให้

หลิวหมั่มมัวนำโต๊ะเตี้ยมาวาง

เหยาจิ้นลือยันตัวเองลุกขึ้นนั่งจรดพู่กันเขียนอักษรสองบรรทัด รोजनाหมึกแห้งสนิทก็พับกระดาดฯ เข้าหากันหลายทบ และสั่งให้เจียนเจียไปหากระเป่าผ้าใบเล็กสีน้ำเงินสดใส่ที่ปักกลดลายเด็กชายห้าคนสอดผ่านขุนนาง² มาให้ หลังใส่กระดาดฯ แผ่นนั้นเข้าไปเรียบร้อย จึงยื่นให้หลิวหมั่มมัวที่ยืนอยู่

² หรืออุจื้อเต็งเค่อ ภาพวาดมงคลรูปเด็กห้าคน เด็กแต่ละคนสื่อถึงคุณธรรม เกียรติยศ ชื่อเสียง ความสง่างาม และความสุภาพ มีความหมายสื่อถึงความสมหวังในทุกสิ่งที่ปรารถนา

อีกฝั่ง และกระซิบสั่งความหลิวหมั้วสองประโยค

หลิวหมั้วได้ยินถ้อยคำของเหยาจิ้นเสือกก็ชะงัก นางไม่รู้หนังสือ จึงไม่รู้ว่สิ่งทีเขียนอยู่บนกระดาษหมายความว่าอย่างไร ทว่าอ้างอิงตามความเข้าใจของนางทีมีต่อเหยาจิ้นเสือก เหยาจิ้นเสือกไม่มีวันยอมก้มหัวให้เชื้อเส้าเหวินเด็ดขาด แต่ณต้องอาศัยความรักใคร่เอ็นดูของสามีจึงจะพำนักอยู่ในจวนได้ หากไม่มอบน้อม คุณหนูจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร

เดิมหลิวหมั้วเป็นกั่วงว่าเหยาจิ้นเสือกจะตริตรองไม่ถึถ้วน แต่ยามนี้เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสือกยอมโอนอ่อนผ่อนตามด้วยการสั่งให้นางไปหาเชื้อเส้าเหวินก็รู้สึกว่เป็นเรื่งดี จึงคลียิ้มพลางรับกระเป่าผ้าใบน่อยมา ก่อนบรรจุสอดเข้าแขนเสื้อและเอ่ย “คุณหนูทำถูกแล้วเจ้าคะ หากคุณหนูยอมเปิดศึกแย่งชิงเสี้ยตั้งแต่ต้น ไหนเลยจะถูกฮูหยินวางแผนลอบทำร้ายนับครั้งไม่ถึถ้วนเช่นนี้ บ่าวจะไปหาท่านโหวเตี่ยวนี้ คุณหนูพักผ่อนเถิดเจ้าคะ”

ไม่ถึงครึ่งชั้วยาม เชื้อเส้าเหวินก็เดินตามหลิวหมั้วเข้ามาในห้อง

ครันเหยาจิ้นเสือกเห็นเชื้อเส้าเหวินเดินเข้ามา นางก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นโกรธแค้น มองเขาด้วยสายตาเชือดเฉือน นางคว่ำหมอนอิงที่อยู่ใกล้มือขว้างใส่เชื้อเส้าเหวินเต็มแรง ตะโกนโวยวายเสียงแหบพร่า “เพราะท่าน! เป็นเพราะท่านฆ่าลูกของข้า! ออกไป! ไปซะ! หมั้ว หมั้ว ใครให้เจ้าถึถึวิสาสะพาเขามาที่นี่ รีบพาเขาออกไปเดี๋ยวนี้!”

เหยาจิ้นเสือกทีเชื้อเส้าเหวินรู้จักเป็นสตรีผู้สุ่มุมนุ่มนวล ไม่คิดว่นางจะมีกิริยาก้าวร้าวเช่นนี้อยู่ด้วย เขาตกตะลึง เอาแต่จ้องหลิวหมั้วทีกำลังเกลี้ยกล่อมลอบโยนจิ้นเหยาเสือก

ทว่าเหยาจิ้นเสือกสะอึกสะอื้นคร่ำครวญ หันหน้าหนี ชุกไปหน้าลงกับเตียง ซ่อนกายไว้ใต้ผ้าห่ม

เดิมเชื้อเส้าเหวินก็ตกใจกับเรื่งทีเหยาจิ้นเสือกตั้งครรรค์ พอเห็นนางอารมณ์แปรปรวน ทุกซ่ระทมเพราะแท้งบุตรถึถึเพียงนี้ ก็อดรู้สึกเคลือบแคลงไม่ได้ จึงรุดหน้าก้าวหนึ่ง ถามด้วยความร้อนใจ “เจ้าไม่ได้แอบกินยาขับเลือดมาตลอดหรือ เหตุใดเจ้าถึงตั้งครรรค์ได้”

ได้ยินดังนี้ เหยาจิ้นเสือกยิ่งร้องไห้หนักกว่าเดิม

หลิวหมั้วมัวคุกเข่าลงบนพื้นดังตึง ปล่อยโฮออกมาพาลงพูดว่า “ท่านโหวเข้าใจอนุผิดไปแล้วเจ้าค่ะ! ทุกครั้งที่ท่านโหวหลับนอนกับอนุที่นี่ สุหยินผู้เฒ่าจะสั่งให้คนเอายาขับเลือดมาให้ตลอด เป็นเพราะอนุไม่อยากทำลายความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรของท่านโหว จึงไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ อนุเคยลอบตีมาป้องกันการใช้ชีวิตของตัวเองเสียที่ไหนเจ้าค่ะ!”

“ไม่จริง! ข้ามันใจว่าเคยเห็นเจียนเจียนเป็นคนยกยามา ทั้งหมดหมั้วและเจียนเจียนเป็นคนติดตามดูแลนางตั้งแต่ยังไม่ออกรื้อน จะเป็นยาที่มารดาข้าเอามาให้ได้อย่างไร” เชี่ยเส้าเหวินมองเจียนเจียนด้วยสายตาเศร้า

“ท่านโหวอาจยังมีทราบ สุหยินผู้เฒ่าเป็นผู้สั่งให้คนส่งยานั้นมาจริง ๆ เจ้าค่ะ แต่เมื่อสุหยินผู้เฒ่ารู้ว่าอนุเริ่มรู้ตัวแล้ว ถึงได้กำหนดเวลาเอายามาส่งให้เพียงเดือนละหนเท่านั้น อนุเคารพสุหยินผู้เฒ่า นางจะกล้าหยุดยาเองได้อย่างไร หากท่านโหวไม่เชื่อ คงได้แต่ต้องไปตามพี่ถวนเอ๋อร์สาวใช้คนสนิทของสุหยินผู้เฒ่า จึงจะรู้ว่าเรื่องใดจริงเรื่องใดเท็จ” เจียนเจียนรีบร้อนตอบ

เมื่อเชี่ยเส้าเหวินได้ยินประโยคนี้ ภายในสมองก็เกิดเสียงดังอื้ออึง คำพูดของเหยาจิ้นอวี่และคำพูดของหลิวหมั้วมัวดังวนเวียนสลับไปมา เขาไม่อาจแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่าใครพูดจริงใครพูดเท็จ คิดเพียงเขาคือผู้ทำลายชีวิตลูกของตนและเหยาจิ้นเสื่อด้วยน้ำมือตนเอง ทว่าชั่วพริบตาเดียว ก็รู้สึกสับสนอีกครั้งว่า แท้จริงแล้วเหยาจิ้นเสื่อรักเขาหรือไม่ ความรักและความเกลียดชังประเดประดังเข้ามาในสมองของเขา ตึกันวุ่นวายสับสนอย่างถึงที่สุด เขารู้สึกเพียงว่าไม่อาจฝืนทนอยู่ในห้องนี้ได้อีกต่อไป จึงรีบร้อนหมุนตัวพุ่งออกไปด้วยความเร็วดุจสายลม

หลิวหมั้วมัวได้รับคำสั่งการจากเหยาจิ้นเสื่อมาล่วงหน้าแล้วว่า ต้องมอบกระเป๋าดำใบน้อยให้เชี่ยเส้าเหวินในเวลานี้ นางจึงรีบร้อนลุกขึ้นวิ่งตามเขาออกไป

...

ภายในห้อง เหยาจิ้นเสื่อค่อย ๆ ลอดผ้าห่มที่ปกคลุมใบหน้าของตนลง ไม่หลงเหลือคราบน้ำตาบนใบหน้าแม้แต่น้อย มีเพียงรอยยิ้มบาง ๆ ประดับอยู่ รอยยิ้มนั้นเจือความเย้ยหยัน เชี่ยเส้าเหวินหูเบาถึงเพียงนี้ สิ่งใดตั้งตรงหรือบิดเบี้ยวก็ยังไม่อาจแยกแยะได้ นอกจากรูปกายภายนอกที่ดูดีกับ

เกียรตียศชื่อเสียงจอมปลอมเหล่านั้น จะแย่งชิงบุรุษเช่นเขามาเพื่อประโยชน์อันใด เหยาจินอวี่เอ๋ย อีกไม่นานเจ้าก็จะได้รู้ว่าสิ่งที่เจ้าแย่งมาไว้ในกำมือ แท้จริงแล้วคืออะไรกันแน่!

ณ เรือนหลัก ชุนหมั้วม้วยยกน้ำแกงอุ่นไก่อดากับปลิงทะเลเข้ามาในห้อง

นางวางถ้วยใส่น้ำแกงลดสายสีสดลงบนโต๊ะข้างเตียง ก่อนหยิบหมอนรองเอวมารองด้านหลังของเหยาจินอวี่ มองเห็นพวงแก้มของเหยาจินอวี่ สดใสเปล่งปลั่งดูมีเลือดผาด สีหน้าอ่อนคลาย ริมฝีปากอัมเฝยขึ้นเล็กน้อย ชุนหมั้วม้วยจึงยิ้มเอ่ย “บัดนี้อุปสรรคชิ้นใหญ่ถูกกำจัดทิ้งไปแล้ว จวนแห่งนี้ก็เป็นที่ตั้งใต้หล้าของซูหยินแล้วเจ้าคะ!”

เหยาจินอวี่หัวเราะ ก่อนแค้นเสียงเย็นกล่าวว่า “เป็นแค่หญิงกำพร้า ต่อให้รูปโฉมงดงามสักเพียงใดก็เป็นได้แค่อนุเท่านั้น ในเมื่อท่านพี่หวงแหนนางนัก ที่ข้ายอมให้นางถึงสองปีก็นับว่าเพียงพอแล้ว ตอนนี้ท่านพี่รังเกียจนางเข้าในฐานะซูหยินจะไม่ลงโทษนางแทนท่านพี่ได้อย่างไร”

ชุนหมั้วม้วยยกถ้วยน้ำแกงส่งให้เหยาจินอวี่ แยมยิ้มพลางตีปากตัวเอง “บ่าวพูดผิดไป เดิมจวนโหวแห่งนี้ก็เป็นตั้งใต้หล้าของซูหยินอยู่แล้ว แค่อนุเพียงคนเดียว หากไม่เป็นเพราะซูหยินเมตตาเห็นแก่ความผูกพันที่เติบโตมาพร้อมกัน นางจะกล้ำกลัฟองตนได้ถึงตอนนี้หรือ”

เหยาจินอวี่ใช้ช้อนตักน้ำแกงขึ้นมา ความรู้สึกอุ่นร้อนและรสชาติอร่อยทำให้นางเลิควิถีสูงอย่างมีความสุข เอ่ยว่า “นางแพศยานั้นแท้จริงแล้วหรือ”

ชุนหมั้วม้วยเอ่ย “นายท่านเคยฝึกยุทธ์มาก่อน แรงถีบนั้นมีพลังรุนแรงดุจสายฟ้า นางเพิ่งออกจากประตูเรือนหลักไปได้ไม่นานก็แห้ว คราบเลือดสกปรกอาบย้อมมันได้เรือนจนแดงฉาน แผนการของซูหยินช่างแยบยลและเหนือชั้น นายท่านเป็นผู้ถือบังนดึกในครรภ์ตาย ต่อให้ภายหลังเขารับรู้อะไรมา ก็คงไม่พานโกรธซูหยินหรอกเจ้าคะ”

ทว่าเหยาจินอวี่กลับขมวดคิ้ว “อัปมงคล!”

ชุนหมั้วม้วยรีบร้อนเอ่ย “ข้าเรียกให้พวกบ่าวยกน้ำมาล้าง และใช้เบร้งบรรจงขัดทำความสะอาดมันได้ถึงหกเจ็ดรอบแล้ว พรุ่งนี้จะนิมนต์พระอาจารย์

จากอารามว่าอันมาสวดมนต์ปัดรังควาน สุธยีนวางใจเถิด เรื่องนี้จะไม่กระทบไปถึงนายน้อยผู้สูงศักดิ์ในครุฑของสุทธินแน่นอนเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี่จึงยิ้มได้อีกครั้ง

ซุนหมั่มมัวเห็นเหยาจิ้นอวี่ดูมีความสุขก็พูดต่อไปว่า “เมื่อครู่หลัวหมั่มมัวเชิญนายท่านไปเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี่ซึ่งมีสีหน้าผ่อนคลายแปรเปลี่ยนเป็นดุร้ายเพราะคำพูดของซุนหมั่มมัว แต่ไม่นานนางก็ยิ้มเหยียดอย่างดูแคลน “ไม่เป็นไร มนุษย์ไม่มีทางเปลี่ยนความคิดได้เร็วเช่นนั้น นับประสาอะไรกับท่านพี่ที่เป็นผู้รักมั่นคงจะไปเยียมเยียนดูอาการนางนั้นก็ไม่ได้แปลก จะหวังก็แต่การไปครั้งนี้จะทำให้เขาเกลียดแค้นนางยิ่งกว่าเดิม”

ซุนหมั่มมัวยิ้มพลางพยักหน้าคล้อยตาม “สุทธินคาดการณ์ได้ตั้งแต่เห็นจริง ๆ เจ้าคะ ทั้งไปลู่และไปซวงคอยจับตามองอยู่ แต่หูตาของนายท่านล้าใบ พวกนางจึงไม่กล้าเข้าใกล้มากนัก เห็นแค่เพียงเงาที่หน้าต่างเท่านั้น อนุเหยายังอาจหาญขวางป้าขาวของโสนายท่านอีก ตอนนายท่านออกมาจากห้องสีหน้าไม่สู้ดีนัก หลัวหมั่มมัววิ่งตามร้องขอความเมตตา นายท่านก็ยังไม่หันหลังกลับ เกรงว่าหลังจากนี้คงไม่มีวันกลับไปแล้วเจ้าคะ”

เหยาจิ้นอวี่ลูบไล้ลายเมฆอันประณีตบนถ้วยน้ำแกงอย่างแผ่วเบา กระตุกยิ้มมุมปาก “สาวใช้สองคนนั้น ทั้งไปลู่และไปซวง ฝีมือไม่เลว หากไม่ใช่พวกนางสังเกตว่าเหยาจิ้นลือตั้งครุฑแล้วละก็ เกรงว่าหนนี้ข้าคงจะกลายเป็นฝ่ายถูกกระทำแทนเสียแล้ว ต้องตกรางวัลพวกนางให้สมน้ำสมเนื้อหน่อย”

ซุนหมั่มมัวรับคำ ก่อนขอคำแนะนำ “วันนี้อนุเหยาทำตัวเป็นอุปสรรคคอยสร้างปัญหาให้ไม่ได้อีกแล้ว จะสั่งให้บ่าวที่เรือนหัวเหียนถอนตัวกลับมาเลยหรือไม่เจ้าคะ และข้าวของที่เรือนของอนุเหยาล้วนเป็นของชั้นดีที่สุทธินเลือกส่งไปให้ ควรนำกลับมาตอนนั้นเลยหรือไม่”

ยามนั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเหยาจิ้นอวี่เป็นสตรีผู้มีเมตตาและมีจิตใจอ่อนโยน ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่ส่งไปวางไว้ในห้องของเหยาจิ้นลือล้วนเป็นของชั้นยอดทั้งสิ้น ทั้งยังใช้สินเดิมของนางซื้อหาด้วย กระนั้นเหยาจิ้นลือที่เคยใช้ชีวิตสุขสบาย สวมเสื้อทอชั้นดีกินอาหารชั้นเลิศตั้งแต่ยังเด็ก ใช้ข้าวของ

ดี ๆ จนเคยชิน สนใจแต่ตำราและการเขียนตัวอักษร กลับไม่เคยสนใจสิ่งของเหล่านั้น ไม่เคยเอ่ยชอบคุณนางเลยสักคำ ด้วยเหตุนี้เหยาจิ่นอวี้ยังเคยใส่ร้ายเหยาจิ่นเลื้อให้เสียเล้าเหวีนฟิง แม้เสียเล้าเหวีนจะไม่พูดอะไร แต่หากเปรียบเทียบเรื่องราว เกรงว่าคงรู้สึกว่าเหยาจิ่นเลื้อไร้มารยาทกรรมง

เกือบสามปีที่ผ่านมา เหยาจิ่นอวี้ก็ทำเช่นนั้นบ่อย ๆ บิดเบือนเรื่องราวจนแต่ละเรื่องค่อย ๆ ทับถมกันดังภูเขาสูง กระทั่งสันคลอนตำแหน่งของเหยาจิ่นเลื้อในใจเสียเล้าเหวีนได้จริง บัดนี้เมื่อลองนึกดู ความพยายามเหล่านั้นล้วนไม่เสียเปล่า เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่ยังเล็กแล้วอย่างไร คนเย็นชาอย่างเหยาจิ่นเลื้อไม่คู่ควรกับท่านโหวสามี่ของนางเลยแม้แต่น้อย สามี่ของนางย่อมคู่ควรจะรักเพียงนางเท่านั้น

สีหน้าของเหยาจิ่นอวี้สลับซับซ้อนอยู่ครู่ใหญ่ นางขยับมือขวาอุบหน้าท้องตัวเองอย่างแผ่วเบา แล้วดรู้อีกคำพองใจไม่ได้ “ข้าของพวกนั้นเอาวางไว้ในห้องเก็บของก็ได้แต่วางอยู่เฉย ๆ ปล่อยทิ้งไว้ในห้องนางก่อนแล้วกัน พวกบ่าวจะได้เห็นว่าพี่สาวอย่างข้าไม่เคยเอาเปรียบนางสักครั้ง! ส่วนคนที่ส่งไปสอดแนมที่เรือนของนางก็สั่งให้ถอนตัวออกมาได้แล้ว นางานเย็บปักในมือของไป่ลู่และไป่ซวงกลับมาก่อนแล้วส่งต่อให้เมียวหงเสี๋ย และรีบปักภาพ ‘บุปผางามยามจันทร์เต็มดวง’ ให้เสร็จ”

สองวันต่อมา เหยาจิ่นเลื้อนั่งฟังหิวเตี้ยงหันหน้ามองเหยาจิ่นอวี้ที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะเปิดเขียน³

เหยาจิ่นเลื้อมองเหยาจิ่นอวี้ที่ตั้งใจแต่งกายมาเป็นพิเศษแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนเอ่ย “ล่งเลยมาสามปี ในที่สุดพี่สาวก็กล้าสวมใส่ชุดสีแดง”

วันนี้เหยาจิ่นอวี้สวมเสื้อนวมตัวหนาสีแดงสดเย็บริมด้วยขนจิ้งจอกสวมกระโปรงยาวสีแดงทับทิมเข้าคู่กัน ปลายรองเท้าผ้าปักประดับด้วยเลื่อมและไข่มุกแวววาวเม็ดโตที่โผล่พ้นชายกระโปรงก็เป็นสีแดงสดเช่นเดียวกัน

เมื่อได้ฟังคำของเหยาจิ่นเลื้อ ความเคียดแค้นก็แล่นผ่านใบหน้าของเหยาจิ่นอวี้ แต่จากนั้นนางก็คลี่ยิ้มเบิกบาน “ใช่! สามปีที่ผ่านมา เพื่อไม่ให้

³ โต๊ะทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ แต่ละด้านกว้างจนวางเก้าอี้นั่งได้ด้านละสองตัว

เป็นการยั่วยวนน้องสาว ข้าในฐานะสวามีของเรือนหลักจึงไม่เคยสวมชุดสีแดงสด เช่นนี้มาก่อน ในที่สุดวันนี้ข้าก็สวมใส่ได้อย่างสง่าผ่าเผยสักที ไม่รู้ว่าน้องสาวรู้สึกอย่างไรบ้าง”

เหยาจิ้นเสื้อหัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยเหน็บแนม “ที่พี่สาวไม่สวมชุดสีแดงสดก็เพราะไม่อยากยั่วยวนข้าอย่างนั้นเองหรือ หึๆ พี่สาวแค่อยากทำตัวเป็นสตรีผู้เพียบพร้อมด้วยศีลธรรมต่อหน้าท่านพี่เท่านั้นเอง ทุกครั้งที่คนจากหอเพิงอิมมาตัดเย็บเสื้อผ้าให้พี่สาว พี่สาวจะต้องทำท่ากัลลัคล้มมเดียว जबัปเดติ้ววางผ้าสีแดงคล้ายไม่เต็มใจต่อหน้าท่านพี่อยู่นานสองนาน ช่างมีความพยายามเป็นเลิศเสียจริง”

“ความจริงน้องสาวก็ไม่งั้นี แต่น่าเสียดาย พูดเรื่องพวกนี้เอาป่านนี้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว” เหยาจิ้นอ้วซั๊บน้ำ้วเคาะเตาอุ่นมือทองคำเบาๆ เลิกควมมองเหยาจิ้นเสื้ออย่างดูแคลนด้วยความลำพองใจ

เหยาจิ้นอ้วเห็นเหยาจิ้นเสื้ออยู่ในชุดสำหรับเข้านอนสีขาวปักเลื่อมสีเงิน เป็นลวดลายดอกบัวกลางเก๋กลางใหม่เอนกายพิงหัวเตียงอยู่ เหยาจิ้นเสื้อสีหน้าซีดเผือดด้วยใจเครื่องประทินผิว ทวาดูงดงามหาใดเปรียบ ทั้งน่าสงสารและน่าเห็นใจ เหยาจิ้นอ้วหัดนิ้วทั้งสิบที่ทาเคลือบเล็บด้วยน้ำมันสีกลับมาทันใด เล็บครูดกับเตาอุ่นมือทองคำจนเกิดเสียงบาดหู

เหยาจิ้นเสื้อเห็นเหยาจิ้นอ้วกระวนกระวายใจจึงถาม “ที่ข้าเชิญพี่สาวมาก็เพื่อธุระเพียงเรื่องเดียว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าพี่สาวจะคลายข้อสงสัยให้ข้าได้ เหตุจลาจลที่เมืองจินโจวปีนั้น ระหว่างเส้นทางหลบหนี รถม้าของข้าเกิดปัญหา เป็นเหตุให้ต้องค้างคืนกับท่านโหวตามลำพังเป็นหนึ่งในคืน ชื่อเสียงถูกทำลายย่อยยับ จึงต้องลดตัวมาเป็นอนู ทั้งหมดเป็นฝีมือของพี่สาวกับมารดาของท่านใช่หรือไม่”

“ถูกต้อง!” เหยาจิ้นอ้วตอบทันทีโดยไม่ลังเล

“เรื่องนี้ท่านพี่ทราบอยู่ก่อนแล้วหรือไม่” เสียงเหยาจิ้นเสื้อสิ้นเครือเล็กน้อย คล้ายหมดเรี่ยวแรงจะทนรับความจริง

เหยาจิ้นอ้วเห็นท่าทางของเหยาจิ้นเสื้อก็ยิ่งหัวเราะเสียงดังอย่างสบายอารมณ์ “หึๆ น้องสาว เจ้าช่างฉลาดจริงๆ หากท่านพี่ไม่ทราบเรื่องนี้อยู่ก่อน หากไม่ร่วมมือกับข้าและมารดา จะทำลายความบริสุทธิ์ของเจ้าได้หรือ คิดดูสิ

ท่านพี่รักไคร่น้องสาวเพียงใด”

เมื่อได้ยินคำตอบ เหยาจิ้นเสี่ยวยิ่งสงบนิ่ง เหยาจิ้นอวี่เอ๋ย วันนี้ข้าจะ
ทำให้เจ้าได้รับรู้ว่าสิ่งใดเรียกว่าภัยพิบัติที่ออกจากปาก

เหยาจิ้นเสี่ยวย้อนถามอย่างขุ่นเคือง “เพราะอะไรกัน ข้ายกเลิกสัญญา
หมั้นหมายกับท่านพี่ไปตั้งแต่แรกแล้ว พี่สาวได้แต่งงานเป็นภรรยาของเขา
เหตุใดต้องทำให้ข้ากลายมาเป็นอนุของเขาด้วย”

เหยาจิ้นอวี่เอ๋ยพลางยกมือขึ้นลูบจอนผมอย่างแฉะซ้า ดัดเตาอุ่นมือเล่น
อย่างรู้สึกเวทนาไปด้วย “ทุกคนต่างชื่นชมว่าน้องสาวฉลาดเฉลียวมีความ
สามารถ แม้แต่ฮ่องเต้องค์ก่อนยามเห็นน้องสาวยังทรงชื่นชมว่าฉลาดรอบรู้
แต่คิดไม่ถึงเลยว่าน้องสาวจะโง่เขลาในเรื่องกลอุบายการช่วงชิงความโปรดปราน
เช่นนี้

“น้องสาวมีพรสวรรค์อันปราดเปรื่อง เป็นหญิงงามลุ่มเมือง ในใจ
สามีข้าล้วนมีแต่เจ้า เพียงเจ้าเข้ามาอยู่ในจวนแห่งนี้ก็ถือเป็นการกดหัวข้าแล้ว
คิดหรือว่าข้าจะยอมให้เจ้าเข้าจวนมาด้วยความเต็มใจ ต่อให้ข้าตาย ข้าก็
ไม่มีวันยอมให้เจ้าเข้าจวนเป็นอันขาด แต่หลังจากได้ฟังคำของท่านแม่แล้ว
กลับทำให้ข้าเปลี่ยนความคิดโดยสิ้นเชิง ท่านแม่กล่าวได้ถูกต้องที่สุด ด้วย
ใบหน้าที่งามพิลาสของน้องสาว หากออกเรือนไปกับผู้อื่น มีหรือที่สามีข้าจะ
ไม่คะเนหาน้องสาวไปทั้งชีวิต แล้วข้าจะครอบครองหัวใจของสามีได้อย่างไร”

พอเอ่ยจบ ดวงตาของเหยาจิ้นอวี่ก็สะท้อนความอาฆาตมาดร้ายออกมา
แวบหนึ่ง นางมองเหยาจิ้นเสี่ยวอย่างดุดัน น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นแข็งกระด้าง
“มีเจ้าอยู่ ข้าก็ไม่สามารถครอบครองสามีได้อย่างแท้จริง ข้าถึงต้องทำลาย
ความบริสุทธิ์ของเจ้า ให้เจ้าเข้าจวนด้วยฐานะหญิงแพศยาไร้ค่าที่สามีข้าสั่ง
ให้มาก็มา บัญชาให้ไปก็ตองไป! ที่ น้องสาว บุรุษทุกคนล้วนเป็นเช่นนั้น
สิ่งของแม้ดีเลิศประเสริฐเพียงใด เมื่อได้มาแล้วย่อมหมดค่าไร้ราคา”
เหยาจิ้นอวี่กล่าวจบก็หัวเราะคิกคัก

เหยาจิ้นเสี่ยวมองข้ามไหล่คนที่สั่นไหวของเหยาจิ้นอวี่ตรงไปยังฉากบังตา
ปักลายต้นไผ่สามบานที่อยู่เบื้องหลังของนาง เห็นว่านางคนนางๆ ที่ทาบทับฉาก
สั่นไหวรุนแรง เหยาจิ้นเสี่ยวหัวเราะเย้ยซาพลางเอ่ย “ช่างอำมหิตนัก!”

“นี่เจ้าว่าอำมหิตแล้วอย่างนั้นหรือ ไม่เพียงเท่านี้หรอก แต่โรมา

น้องสาวถือตัวว่าสูงส่ง กลับต้องลดตัวลงมาเป็นอนุ หากคิดสั้นฆ่าตัวตาย ผู้เป็นพี่สาวอย่างข้าก็จะได้ทำหน้าที่ปูลอบใจสามีพอดิบพอดี แต่ต่อให้เจ้ายังมีชีวิตอยู่ จนเกี่ยววอนบุญหามาเข้าประตูจนมาแล้วก็ยังคงต้องอยู่ในกำมือข้าอยู่ดี ไม่ใช่หรือ ข้าถึงได้ยอมปล่อยให้เจ้าอยู่อย่างสุขสบายสองปี

“ด้วยนิสัยของเจ้า การได้เป็นเพียงอนุคงทำให้เจ้ายิ่งแค้นเคืองสามี ยามใดความรักระหว่างเจ้ากับสามีจืดจางลง ข้าจึงจะกำจัดเจ้าออกจากหัวใจของสามีได้อย่างสิ้นเชิงใช่หรือไม่เล่า ทีๆ แต่ข้าคิดไม่ถึงว่า แท้จริงเจ้าจะโง่เขลา ยิ่งกว่าที่ข้าและท่านแม่คาดการณ์ไว้ เจ้าสั่งสมความเคียดแค้นไว้ในใจเพราะสามีข้าไม่อาจรับเจ้าเป็นภรรยาเอกได้ ถึงได้จงใจขัดขวางเส้นทางอนาคตของสามีข้าและจนไว้อยู่หลายครั้งหลายหน

“หิ เจ้าคิดแต่สามีรักใคร่เพียงเจ้า กลับไม่รู้เลยว่าเขารักเส้นทางอนาคตอันสวยหรูของตนเองมากยิ่งขึ้นกว่า เช่นนี้จะไม่ให้เขารังเกียจเจ้าได้อย่างไร น้องสาวเอ๋ย พี่รู้สึกทุกข์ตรมแทนเจ้าเสียเหลือเกิน บุตรีแห่งตระกูลเหยาที่สูงส่ง ตระกูลบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่มีสองจვ้หวยวน ท้ายที่สุดต้องตกอับกลายเป็นอนุของคนอื่น หากข้าเป็นเจ้าคงอับอายจนไม่มีหน้าไปพบผู้ใดแล้ว!” ระหว่างที่พูด เสียงของเหยาจินอวี้ก็เริ่มแหลมบาดหู สีหน้าเหี้ยมเกรียม

เหยาจินอวี้ถูกเหยาจินเลี้ยวตั้งแต่เด็ก วันนั้นถึงขั้นพรังพุดคำพูดอย่างไม่อาจกลั้น นางรู้สึกเพียงว่าพูดเช่นนั้นเสียยิ่งนัก คล้ายว่าความอัดอั้นตันใจและความอดทนอดกลั้นตลอดหลายปีที่ผ่านมาล้วนเคลื่อนจากไปไกลพร้อมๆ กับคำพูดเหล่านั้น

ครั้นเห็นเหยาจินอวี้ตกอยู่ในสภาพคล้ายคนเสียสติ เหยาจินเลี้ยวจึงถามคำถามสุดท้ายที่ค้างคาใจมาโดยตลอด “การตายของเหวินชิงก็เป็นการวางแผนของพวกพี่ด้วยใช่หรือไม่”

เหยาจินอวี้เมื่อได้ยินคำถามก็หัวเราะอีกรอบ “ใช่ะสิ! มีเขาอยู่ เจ้าก็ยังมีหวัง มีทรัพย์สินสมบัติสิ้นเหลือ ถ้าอยากจะโทษ ก็โทษที่เขามิพี่สาวอย่างเจ้า โทษที่เจ้าขัดขวางเส้นทางเดินของข้า!”

แม้พอคาดเดาไว้ก่อนแล้วว่าการตายของน้องชายไม่ใช่อุบัติเหตุ และวันนี้ก็ได้รับการยืนยันแล้วว่าเป็นความจริง เหยาจินเลี้ยวก็ยังรู้สึกравกับฟ้าผ่าลงมากลางกระหม่อม ใบหน้าขาวซีดเผือดลงทันตาเห็น ร่างกายสั่นสะท้าน

ครูใหญ่กว่าจะฝันหลับตาลงได้

จังหวะที่เหยาจิ้นเลื้อยลืมาอีกครั้ง ภายในห้องมีใครอีกคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น คนที่เดินออกมาจากหลังม่านบังตาพร้อมไฟโตะที่พร้อมจะปะทุ บุรุษผู้นั้นคือเซี่ยเส้าเหวิน!

เหยาจิ้นเลื้อยเคลื่อนสายตาไปมองเซี่ยเส้าเหวินสลัดกับเหยาจิ้นอวี้อั้วๆ แล้วกระตุกยิ้มมุมปาก “พี่สาวปิ่นหัวท่นโหวและฮูหยินผู้เฒ่าจนเป็นเหมือนลูกไก่ในกำมือ แผนการของพี่สาวช่างแยบยล รอบคอบ และแม่นยำดังใจคิด ข้าไม่อาจทัดเทียมพี่สาวได้หรอกเจ้าคะ”

“นางแพศยา!” เสียงคำรามลั่นด้วยแรงโกรธแค้นราวฟ้าผ่าดังขึ้น ลั่นเสียง เซี่ยเส้าเหวินพุ่งตัวไปยังเบื้องหน้าของเหยาจิ้นอวี๋ ยกขาขึ้นหมายจะถีบนาง

เหยาจิ้นอวี๋เห็นเหยาจิ้นเลื้อยลืมาเลื่องมองด้านหลังพร้อมแยมยิ้มประหลาดก็รู้สึกไม่ชอบมาพากล นางหันไปตามสัญชาตญาณ เห็นเซี่ยเส้าเหวินเดินออกมาจากหลังฉากบังตาด้วยความเดือดดาลพอดี สมองของนางพลันขาวโพลนนั่งตัวแข็งหน้าซีดเผือดอยู่ที่เดิม

เหยาจิ้นอวี๋เห็นเซี่ยเส้าเหวินยกเท้าขึ้นหมายถีบเข้าที่ช่วงท้องของนางก็กริรร้องอย่างเสียขวัญ แต่ลืมขยับตัวหลบประหนึ่งคนโง่

ซุนหมั่มวรีบโศกเข้าไปปกป้องเหยาจิ้นอวี๋เอาไว้ แรงเท้าของเซี่ยเส้าเหวินจึงปะทะแผ่นหลังของซุนหมั่มวรีเข้าเต็มแรง แรงถีบทำให้ร่างของนางเซถลาไปด้านหลัง

ร่างกายอ้วนท้วมของซุนหมั่มวรีกระแทกร่างของเหยาจิ้นอวี๋ ทั้งสองกลิ้งลงไปกับพื้น ชนทิ้งวางตะเกียงเขากวาง เชิงตะเกียงหล่นลงมากกระแทกหน้าผากของเหยาจิ้นอวี๋พอดีพอดี โลหิตแดงสดไหลอาบใบหน้า

เซี่ยเส้าเหวินเห็นว่าซุนหมั่มวรีเข้ามารับแรงถีบของเขาไว้ จึงรีบปรีขึ้นหน้า หมายจะเตะนางซ้ำอีกหน

ซุนหมั่มวรีบตะกายลุกขึ้น กอดขาของเขาเอาไว้สุดชีวิตพลางกริรร้อง “ท่านโหวโปรดไว้ชีวิต ในท้องของฮูหยินมีเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านอยู่นะเจ้าคะ!”

“ผู้หญิงที่จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ไม่ควรจะเลี้ยงดูบุตรของข้า!”

ปล่อย!” เชี่ยวเส้าเหวินทวาดก้องอย่างเดือดดาล

เหยาจิ้นล้อมองเขาด้วยสายตาเย็นชา เชี่ยวเส้าเหวินในตอนนี้อยู่เหนือความอบอุ่นอันโยนเสียที่ไหน โหดร้ายทารุณจนน่าสะอิดสะเอียน

เมื่อเห็นเหยาจิ้นอวี๋กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนพื้น ตะลึงนิ่งอึ้งไป ทั้งสีหน้ายังเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เหยาจิ้นเสื้อหรีตาลง เริ่มลั่งเล เดิมก็เป็นญาติพี่น้องร่วมสายโลหิต แต่เพื่อฐานะสูงส่งตามเกียรติยศของสามี เพื่อผู้ชายเลือดเย็นและไร้ความคิดเช่นนี้ ถึงกับปล่อยให้ตัวเองกลายเป็นปีศาจที่ทำทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีการ เหยาจิ้นอวี๋ สิ่งที่เขาต้องการนั้นคุ้มค่าแล้วหรือ

“ดี! ดีนัก! เหยาจิ้นอวี๋ช่างเลี้ยงบ่าวได้ดีนัก! ข้าจะหย่ากับนาง!” เชี่ยวเส้าเหวินยกเท้าขึ้นเตะอีกก็ครั้งที่ลั่นถูกขุนหม้วมัวขัดขวางเอาไว้ แต่ถึงอย่างไรเขาก็กังปรานีบุตรในครรภ์ของเหยาจิ้นอวี๋อยู่บ้าง หลังแผดเสียงคำรามด้วยความโมโหก็สะบัดแขนเสื้อฟุ้งตัวจากไป

คำพูดของchieวเส้าเหวินยังดังก้องข้างหูไม่หยุดหย่อน เขากล่าวว่าจะหย่าร้างกับนาง ต้องการจะหย่าร้างกับนางจริง ๆ! นางต้องวางแผนใช้กลอุบายทุกอย่างก้าวร้าวจะมีทุกอย่างในวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นเกียรติยศในฐานะสวามีของท่านโหว หรือความภาคภูมิใจที่ได้ครอบครองจวนอันยิ่งใหญ่หลังจากกำจัดเหยาจิ้นเสื้อสำเร็จ นี่เพียงจะผ่านไปได้ก็วันเอง ความสุขก็จะหนีห่างไปเสียแล้ว จะไม่ให้นางเคียดแค้นได้อย่างไร

เห็นchieวเส้าเหวินเดินหายลับจากไป เหยาจิ้นอวี๋ถึงกับสติในฉับพลัน นางกรีดร้องพลางมองเหยาจิ้นเสื้ออย่างอาฆาต เอยด้วยเสียงแหลมบาดหู “เหยาจิ้นเสื้อ เจ้าทำลายชีวิตข้า!”

เหยาจิ้นเสื้อเห็นนัยน์ตาของเหยาจิ้นอวี๋แดงก่ำทั้งยังฉายแววอำมหิต จึงยิ้มบาง ๆ เลิกคิ้วงามเล็กน้อย “พี่สาว พวกเราทั้งคู่เสมอกันแล้ว เป็นพระคุณที่พี่สาวยอมอ่อนข้อให้ข้า!”

เหยาจิ้นอวี๋ลุกขึ้นจากพื้นทั้งสีหน้าดูร้าย หมายถึงจะกระโจนใส่เหยาจิ้นเสื้อ แต่ได้ยั้งเหยาจิ้นเสื้อเอ่ยว่า “chieวเส้าเหวินอยู่อันโหว บุรุษผู้นี้ข้าเหยาจิ้นเสื้อใช้การจนเบื่อหน่ายและอยากโยนทิ้งเต็มที ในเมื่อพี่สาวอยากได้เขานัก ข้าจะ

ทั้งให้พี่สาวก็ได้ ดิดเพียงบัดนี้เขาเกลียดชังพี่สาวแล้ว ต่อให้ข้ายอมทั้ง แต่พี่สาวจะกล้ำกรับเขาไว้หรือไม่เล่า”

“เหยาจิ้นเสื่อ! ข้าจะฆ่าเจ้า!” เห็นเหยาจิ้นเสื่อแสดงท่าทางโอหัง หยามเหยียด เหยาจิ้นอวี่ก็ตะคอกขู่ว่าอย่างอาฆาตพลาญไฟเข้าหานาง

“หยุดสักที! เหยาจิ้นอวี่ ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ควรกลับไปคิดว่าจะแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างไร หากถึงเวลาที่เสียเสื่อเหวินเอาหนึ่งสือหย่าร้างมาข้างใส่หน้าเจ้าจริง ๆ นั้นต่างหากที่จะทำให้ความพยายามที่เจ้าทุ่มเทมาหลายปี เสียเปล่าโดยแท้จริง!” สายตาของเหยาจิ้นเสื่อเคร่งขรึมขึ้น นางจับข้อมือของเหยาจิ้นอวี่ที่พาดมาด้วยมือข้างหนึ่ง แอ่ยพลางจ้องเหยาจิ้นอวี่ที่คล้ายคนสติวิปลาส

คำพูดของเหยาจิ้นเสื่อทำให้เหยาจิ้นอวี่หยุดเคลื่อนไหวทันที นางรีบร้อนพุ่งตัวออกไป ไม่สนใจแล้วว่าเหตุใดเหยาจิ้นเสื่อถึงเตือนตนด้วยความหวังดีเช่นนี้

เหยาจิ้นเสื่อมองซุนหม่วมัวที่ยังล้มกองอยู่ที่พื้นเพราะถูกเสียเสื่อเหวินเตะอย่างแรงจนแทบสูญเสียพลังชีวิตไปครึ่งหนึ่ง นางส่งยิ้มบางเบาพลางเอ่ย “ซุนหม่วมัวชื่อสัตย์ถึงเพียงนี้ นายของเจ้าต้องเอาใจใส่เจ้าเป็นแน่ หม่วมัวจะไม่ตามเจ้านายไปหรือ”

เมื่อซุนหม่วมัวได้ยินก็หอบหายใจหนัก ก่อนค่อย ๆ พุงตัวเองลุกขึ้น “อนุไม่จำเป็นต้องพูดจาเยี่ยงข้าเช่นนี้ เดิมข้าคิดว่าเป็นตักแตนจับจักจั่น⁴ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจักจั่นตัวนั้นจะกลายเป็นนกขมิ้นเหลืองเสียนี้ อนุชั้นเชิงลึกล้ำ ยอมกระทั่งทอดทิ้งเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองได้อย่างทารุณเพียงเพราะอยากให้อุฮยินของพวกเราตกหลุมพราง ไม่กลัวว่าเขาจะกลายเป็นผีร้ายมาเอาชีวิตท่านไปหรือ”

ซุนหม่วมัวกล่าวถูกต้องแล้ว ทั้งหมดนี้เป็นกลอุบายที่เหยาจิ้นเสื่อวางไว้ การไปเฝ้ารับใช้ยามดึกที่เรือนหลักในคืนนั้น นางเตรียมพร้อมสำหรับความวอดวายที่จะเกิดกับทั้งสองฝ่ายอยู่ก่อนแล้ว เหยาจิ้นอวี่อดทนขมกลืนมานาน

⁴มาจากสำนวนที่ว่า ตักแตนจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ด้านหลัง หมายถึง ผู้ที่คิดว่าตนเองมีกำลังมากและจ้องเล่นงานผู้อื่น หารู้ไม่ว่าตนเองก็ถูกผู้ที่มีอำนาจกว่าจ้องเล่นงานอยู่เหมือนกัน

หลายปี มีเหตุผลอะไรที่นางจะไม่อดใจแสดงอำนาจและระบายความคับแค้นใจที่สะกดไว้นานหลายปีต่อหน้าเหยาจิ้นเลื้อ ยังไม่ถึงสองวัน เหยาจิ้นอวี้ที่อดรันทนไม่ไหวก็บรรจงแต่งกายอย่างงดงามมาหาเหยาจิ้นเลื้อจริงดังคาด เหยาจิ้นเลื้อเพียงพุดกระตุ้น เหยาจิ้นอวี้ก็โพล่งทุกอย่างโดยไม่ไตร่ตรอง พรั่งพรูความน่าขยะแขยงให้เห็น เหยาจิ้นอวี้ดีใจจนหลงระเรีง มันใจว่าเหยาจิ้นเลื้อไม่มีวันยอมก้มหัวให้เขี้ยเส้าเหวิน แต่นึกไม่ถึงว่าวันนี้เหยาจิ้นเลื้อจะไม่เป็นดังใจนาง คินนั้นเหยาจิ้นเลื้อสั่งให้หลิวหมั่มมัวมอบถุงผ้าใบนั้นให้เขี้ยเส้าเหวิน และสิ่งที่เขียนไว้บนกระดาษซึ่งอยู่ในถุงผ้าก็คือคำเชิญให้เขี้ยเส้าเหวินมาดูโฉมหน้าที่แท้จริงของเหยาจิ้นอวี้

เหยาจิ้นเลื้อเห็นสุนหมั่มมัวจ้องตนอย่างเอาเรื่องก็ยิ้มแล้วเอ่ยเบา ๆ “สุนหมั่มมัวไม่จำเป็นต้องเอ่ยหลอกล่อข้า เขี้ยเส้าเหวินไม่มีทางกลับมาที่นี่อีกแล้ว”

สุนหมั่มมัวเห็นท่าทางของเหยาจิ้นเลื้อ นางก็มองเหยาจิ้นเลื้ออย่างเคียดแค้นแวบหนึ่ง ก่อนข่มความเจ็บปวดระบมทั่วร่างและวิ่งไล่ตามเหยาจิ้นอวี้ไป

เมื่อทุกคนจากไป ห้องเหลือเพียงความว่างเปล่า ละครณานี้จึงปิดฉากลง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทำให้เหยาจิ้นเลื้อล้มลงบนเตียงอย่างหมดแรง นางเบิกตากว้างแล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดคลุมใบหน้า แต่ก็ข่มกลืนน้ำตาที่ไหลทะลักออกมาไม่อยู่

เหวินชิง พี่ขอโทษ! เป็นเพราะความโง่เขลาของพี่เอง พี่ไม่สามารถดูแลเจ้าให้ได้ดี ทั้งยังเห็นใจเป็นญาติสนิท เจ้าถูกคร่าชีวิต แต่พี่กลับไม่รู้พี่ช่างโง่เขลาเบาปัญญาเหลือเกิน!

เหยาจิ้นเลื้อร้องไห้อยู่นานกว่าจะค่อย ๆ หยุดเสียงสะอื้นลงได้ ตอนที่นางดึงผ้าห่มออกจากใบหน้า สีหน้าของนางก็กลับคืนสู่ความนิ่งสงบแล้ว ครั้นเห็นหลิวหมั่มมัวกับเจียนเจียนนั่งรออยู่ข้างเตียง เหยาจิ้นเลื้อก็สุดหายใจเข้าลึก กำมือทั้งสองข้าง บัดนี้เหลือเพียงก้าวสุดท้ายแล้ว หากเดินหมากกระดานนี้จบ นางจะได้ไปขอรับผิดชอบและขอภัยท่านปู่ท่านย่า ท่านพ่อท่านแม่ และน้องชายได้เสียที

เหยาจิ้นเลื้อคิดได้ดังนี้ก็ดึงมือของหลิวหมั่มมัวมาแล้วเอ่ยว่า “หมั่มมัว

อย่าร้องไห้เสียใจไปเลย หากหม่อมมวเวทนาสงสารข้า ก็ขอให้หม่อมมวช่วยข้า
ทำเรื่องเรื่องหนึ่ง”

สองเดือนต่อมา ณ เรือนหลังเล็กที่แยกออกมาเป็นอิสระในเมืองทางตะวันตก
ของเมืองหลวง

หลิวหม่อมมวกำลังตากผ้าที่ซักทำความสะอาดเรียบร้อยแล้วบนราวไม้ไผ่
พลันได้ยินเสียงดังปังปังมาจากทางประตูเรือน นางหันไปมอง เห็นเจียนเจีย
ที่ออกไปซื้อของตั้งแต่เช้าพุ่งตัวเข้ามาทั้งสีหน้าตื่นตระหนก หลิวหม่อมมว
ใจหายวาบ รีบร้อนถาม “เกิดอะไรขึ้น”

“หม่อมมว! แย่แล้ว! จวนโหว...จวนโหวถูกบุกรื้อค้นและยึดทรัพย์
แล้ว!” เจียนเจียปล่อยโฮ

ทันทีที่หลิวหม่อมมวได้ยิน ผ้าเปียกในมือก็ร่วงหลุดจากมือหล่นลง
อ่างน้ำ

นางสาวเท้าก้าวเดินอย่างว่องไวไปยังเบื้องหน้าของเจียนเจียสีหน้า
ซีดเผือด แล้วคว้าไหล่ทั้งสองข้างของเจียนเจียเอาไว้ ก่อนเอ่ยเสียงสั่นเครือ
“เจ้าพูดบ้าอะไร”

“หม่อมมว ข้าพูดจริง! เมื่อครู่ตอนข้าออกไปจ่ายตลาด พวกชาวบ้าน
ต่างพูดคุยถึงเรื่องนี้ ว่ากันว่าเมื่อวานในวังหลวง อ๋วนผินวางยาพิษของค์ชายสาม
ฮ่องเต้ก็รั่วจัด จึงรับสั่งให้จับนางไปคุมขังไว้ที่ตำหนักเย็น และบังเอิญเช้าวันนี้
เงินกั้วกงก็ถวายฎีการ้องเรียนท่านโหวพร้อมหลักฐานแน่นหนา ฮ่องเต้ทรง
พระวินิจฉัยความผิดของท่านโหวว่าเป็นกบฏขายชาติ สมรู้ร่วมคิดกับศัตรู
ยังไม่ทันเล็กว่าราชการ ท่านโหวก็ถูกส่งตัวเข้าคุกหลวงแล้ว บัดนี้ทหารรักษา
พระองค์พากันไปตรวจค้นและล้อมปิดจวนโหว ได้ยินว่าผู้หญิงทั้งหมดในจวน
ต้องไปเป็นนางบำเรอของพวกขุนนาง” เจียนเจียพูดจบก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น
ยิ่งกว่าเดิม “แล้วคุณหนูจะอย่างไร คุณหนูยังอยู่ในจวน! คุณหนูเคย
บอกว่าจะออกมารวมตัวกับพวกเราแท้ๆ ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ได้”

สองเดือนก่อน เหยยจินสือไหว้วานให้หลิวหม่อมมวนำจดหมายฉบับหนึ่ง
และตัวเงินอีกหลายใบพาเจียนเจียออกมาจากจวน อย่างแรกคือให้นำจดหมาย
ฉบับนั้นไปมอบให้จวนเงินกั้วกง ต่อมาคือให้ไปหาที่พำนัก คอยจนกว่านาง

จะหาทางหลบหนีออกจากจวนและมาพบกับพวกนาง เจิ้นกั๋วกงเป็นอริทางการเมืองของจวนอู่อันโหว หลิวหมั้วมัวย่อมรู้ว่าเหยาจิ้นเสื่อเคียดแค้นและต้องการเอาคืน เหยาจิ้นเสื่อเกลี้ยกล่อม นางจึงปฏิบัติตามคำสั่งของเหยาจิ้นเสื่อทุกประการ แต่วันนี้จวนโหวถูกกวาดล้าง แต่คุณหนูยังอยู่ในจวน! เห็นได้ชัดว่าคุณหนูตัดสินใจเด็ดขาดตั้งนานแล้ว ตอนนั้นที่บอกว่าจะออกมารวมตัวกันคงเพราะกลัวพวกนางจะไม่ยอมถึงได้หาข้ออ้างหลอกให้พวกนางออกจากจวนเช่นนี้! ทำไมนางถึงคิดไม่ออกตั้งแต่แรกนะ!

ณ จวนอู่อันโหว เหยาจิ้นเสื่อยืนอยู่ในห้อง ฟังเสียงข่าวของที่รุ่งระเนระนาดเปลี่ยนพื้น เสียงร้องไห้ของบรรดาสาวใช้และบ่าว เสียงผีเท้าและเสียงตะโกนก้องอย่างเคร่งขรึมของทหารองครักษ์ที่กำลังรื้อค้นเรือนและยึดทรัพย์สินอยู่ด้านนอก...หว่านย์นิตาของนางสงบนิ่ง ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง

“เหยาจิ้นเสื่อ! ออกมา ออกมาเดี๋ยวนี้!” เสียงของเหยาจิ้นอู้อี้ดังมาจากด้านนอก

เหยาจิ้นเสื่อกระตุกยิ้มมุมปาก ผลักประตูออกไป พบเหยาจิ้นอู้อี้พุ่งตัวเข้ามาในลานบ้านด้วยสภาพกระเซอะกระเซิง ปืนที่ปักอยู่บนมวยผมหลุดลุ่ยเข้าพอดี ด้านหลังของเหยาจิ้นอู้อี้มีทหารองครักษ์กลุ่มหนึ่งตามเข้ามาติดๆ

“เจ้ามันปากอับมงคล! นางผู้หญิงสารเลว! นางกาลกิณี! ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้า! เป็นเพราะเจ้าที่เอาแต่สาปแช่งจวนแห่งนี้ ต่อว่าท่านโหวว่าเป็นขุนนางชั้นเลว บอกว่าสักวันจะต้องเจอกับหายนะล้มล้างตระกูล ครานี้สมปรปากเจ้าแล้ว ดีใจมากใช่หรือไม่” เมื่อเห็นเหยาจิ้นเสื่อผลักประตูเดินออกมา เหยาจิ้นอู้อี้ก็ต่อว่าด่าทอนางทันที

หมิงเชี้ยวฮ่องเต่ ฮ่องเต๋รัชสมัยนี้ของต้าจิ้นบาปบุญไร้อำนาจความสามารถจนบ้านเมืองตกอยู่ในอันตรายเนิ่นนานแล้ว เจิ้นกั๋วกงสั่งสมกองกำลังเข้มแข็งเอาไว้ในมือ บุตรสาวของเขาเป็นถึงสองเฮาผู้สูงศักดิ์ หลังอ้วนผิวน้ำขาวก็อาศัยความรักใคร่โปรดปรานของฮ่องเต๋ประพடுத்தตัวเป็นอริกับสองเฮา เชี่ยวเส้าเหวินที่อยู่ใต้วัยฉกรรจ์เลือดร้อนก็วางตัวเป็นปรปักษ์กับเจิ้นกั๋วกง ในสภาวะที่บ้านเมืองระส่ำระสายเช่นนี้ หากเกิดสงครามขึ้น เจิ้นกั๋วกงคือความหวังสุดท้ายของหมิงเชี้ยวฮ่องเต่ แม้เขารักใคร่เอ็นดูอ้วนผิวน้ำขาวแค่ไหน

ก็ไม่อาจเมินเฉยต่อความต้องการของเงินกั้วกงและหันไปปกป้องคุ้มครองจวนอู๋อันโหวได้ หากเงินกั้วกงต้องการให้จวนอู๋อันโหวดับสูญ จวนอู๋อันโหวก็ต้องสูญสลาย นำชนที่เชื่อเล้าเหวิมมองจุดนี้ไม่กระจ่าง เหยาจิ้นเส้าเคยโน้มน้าวด้วยความหวังดีแล้วแท้ๆ แต่เขากลับดื้อดึงและยึดติดอยู่กับอำนาจ

สามเดือนก่อน หวันเหียนจงเจ้อ องค์ชายตัวประกันจากเป่ย์เยียนถูกลังหารในต้าจิ้น เป็นชนวนให้เป่ย์เยียนส่งทหารมาเปิดศึกทำสงครามกับแคว้นต้าจิ้น แต่หมิงเชียวฮ่องเต้ไร้สติปัญญา ตัดสินใจไม่ถูกจึงฝากความหวังไว้กับเงินกั้วกง แม้ไม่ได้รับจดหมายฉบับนั้นของเหยาจิ้นเส้า ชะตากรรมของจวนอู๋อันโหวก็ต้องจบสิ้นอยู่แล้ว นำเคราะห์ลือเกินที่จนปานนี้แล้ว เหยาจิ้นอวี้ก็ยังไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้

เหยาจิ้นเส้ายิ้มเย็นชา หรีดตาลเล็กน้อยพลางเอ่ย “ผู้หญิงฉลาดเขลาที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี!”

เห็นเหยาจิ้นเส้ายืนอยู่บนชั้นบันได ท่าทางเด็ดเดี่ยวเยือกเย็น แวตนาหนึ่งสงบ ราวไม่รู้สึกรู้สากับสถานการณ์วุ่นวายภายในจวนแห่งนี้เลยแม้แต่น้อยความโกรธแค้นในใจของเหยาจิ้นอวี้ก็ม้วนตลบราวเกลียวคลื่น นางกระซอกปิ่นบนศีรษะเตรียมพุ่งใส่เหยาจิ้นเส้า แต่คิดไม่ถึงว่าทหารรักษาพระองค์ที่ตามมาด้านหลังจะรุดหน้ามาถึงเสียก่อน

บุรุษซึ่งเป็นผู้นำทวารดักอย่างดุร้าย “มัวทำอะไรกันอยู่ ไปลากตัวนางมา!”

“ขอรับ ท่านแม่ทัพ” พลทหารตอบรับอย่างแข็งขัน

พลทหารสองนายพุ่งตัวเข้ามาจับไหล่ทั้งสองข้างของเหยาจิ้นอวี้เพื่อคุมตัวนางเอาไว้ และลากตัวออกไปด้านนอก

เหยาจิ้นอวี้เคยถูกผู้อื่นปฏิบัติด้วยความหยาบคายเช่นนี้มาก่อนเสียที่ไหน นางจึงกรีดร้องเสียงดังและดิ้นรนขัดขืนสุดแรง “ปล่อยข้านะ! ปล่อย! ข้าเป็นถึงสุหยินที่ได้รับการแต่งตั้งจากฮ่องเต้ เป็นถึงสุหยินของอู๋อันโหว พวกเจ้ากล้าได้อย่างไรมาแตะต้องตัวข้า! ปล่อยข้า! เหยาจิ้นเส้า! เจ้ามันตัวปัญหา! นางกาลกิณี...”

“ฮ่าๆ ดับสูญกันซะให้หมด! จวนแห่งนี้สกปรกโสมนเกินไป! สวรรค์ช่างมีตา! ฮ่าๆ นุกยี้ดื้อคั่นหมดแล้ว ก็ตายไปพร้อมกันเสียให้สิ้นซาก!”

เสียงหัวเราะดังลั่นมาจากสวนด้านนอก

เหยาจิ้นเหลือทันมอง เห็นเพียงสตรีสีตีฟั่นเพื่อนคนหนึ่งวิ่งเข้ามาจากด้านนอก นางผู้นั้นคืออนุผู้เฒ่าหิ้ว ดูท่าจวนแห่งนี้จะสกปรกจริง ๆ เพราะไม่ใช่เหยาจิ้นเหลือเพียงคนเดียวที่อยากจะให้รอดตาย

ดวงตาดำลึบของเหยาจิ้นเหลือสะท้อนประกายวาววับ ก่อนมองไปยังผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ที่คอยอยู่ในสวน นางยอภายลงแสดงความเคารพแล้วเอ่ย “ข้าขอเข้าไปแต่งกายให้เรียบร้อย แล้วค่อยติดตามได้เท้าออกไปได้หรือไม่”

ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ท่านนี้เป็นคนตระกูลจาง ทั้งยังเป็นผู้ติดตามของเจินกั๋วกวง ด้วยเหตุนี้เรื่องที่เหยาจิ้นเหลือส่งมอบจดหมายให้หยางเจี้ยนเจินกั๋วกวง แม้ทัพจางท่านนี้ก็เป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่ทราบเรื่อง

เขาเห็นเหยาจิ้นเหลือมีกิริยาจาสง่างาม สุขุม กล้าหาญ ไม่ขลาดกลัว จึงเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนางหลายส่วน ครั้นนึกถึงความดีความชอบของเหยาจิ้นเหลือในครั้งนี้จึงพยักหน้ารับ “เชิญตามสบาย”

เหยาจิ้นเหลือย่อกายทำความเคารพ แล้วหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในห้องค่อย ๆ ปิดบานประตูเข้าหากัน ปิดกั้นสายตาของผู้คนมากมายที่อยู่ด้านนอกเอาไว้

เหยาจิ้นเหลือเดินตรงไปยังโต๊ะเครื่องแป้ง จากนั้นค่อย ๆ ทั้งตัวลงนั่งเก้าอี้ ไม่สนใจเสียงจ้อเจ้อด้านนอกอีก นางหยิบดินสอเขียนคิ้ว หันหน้าส่องคั่นน่องหลังขวา⁵ จรดปลายดินสอบรรจงวาดรูปคิ้วอย่างมุ่งมั่น

มารดาเคยกล่าวไว้ว่า ทรงคิ้วของนางงดงามที่สุด เหมือนดั่งเทือกเขาอันไกลโพ้น น้องชายเองก็เคยกล่าวว่าชอบทรงคิ้วของพี่สาวมากที่สุด ยามคล้อยมาก็ดูเรียวยาวกับใบหลิวสองใบ...อีกไม่นานจะได้พบกับคนในครอบครัวที่สนิทสนมที่สุดแล้ว นางต้องการกลับไปพบพวกเขาด้วยรูปโฉมที่งดงามที่สุดไปขอชมพวกเขา ไปสารภาพความผิดทุกประการของนาง

นางตัววาดคิ้วโค้งอย่างเบามือ แต้มชาดเล็กน้อยบนพวงแก้ม เหล่า

⁵ ชื่อกระเจกทองแดงในสมัยโบราณ ส่วนใหญ่มักจะเป็นกระเจกรูปหอกเหลี่ยม หรือเป็นกระเจกที่สลักรูปดอกหลังหรือดอกกระจับไว้ด้านหลัง

มวยผมยกสูง ปักปิ่นระย้า แม้มชาติทาปากเบาๆ

โฉมหน้าของหญิงงามลุ่มเมือง งดงามเหนือหม่อมวบลูปผา งดงาม
ยิ่งกว่าแสงเงินยวงบนท้องนา

เหยาจิ้นเสื่อแต้มรูปดอกไม้กลางหน้าผากตอนอย่างประณีต เมื่อ
เรียบร้อยจึงแย้มยิ้มให้คนในกระจก นางได้ยินเสียงพูดคุยเบาๆ จากด้านนอก
หยิบจอกเหล้าสามชਾਲายเมฆาที่รินสุราเต็มจอกเตรียมวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง
สูงขึ้นชนต่อหน้าคนในกระจก “ความสามารถทัดเทียมจ้วงหยวน ความงาม
สะเทือนทั่วทั้งเจียงหนาน...เหอะ เหยาจิ้นเสื่อเอ๋ย เหยาจิ้นเสื่อ เจ้าเป็นสตรี
ที่โง่เขลาที่สุดในใต้หล้า! ต้มเป็นเกียรติให้เจ้า หวังว่าหลังจากที่เจ้าตายไปแล้ว
จะได้เกิดมาใช้ชีวิตในชาติภพใหม่เร็วๆ ชาติหน้าอย่าได้เกิดมาเป็นอนุไรร่ำ
เช่นนี้อีกเลย”

สิ้นคำ นางก็อมยิ้มเงยศีรษะ กระดกดื่มสุราในจอกจนหมด...

เหยาจิ้นเสื่อ บุตรีขุนนางสูงศักดิ์ผู้เลอโฉม
ทิ้งงตงามและเปี่ยมด้วยความสามารถจนเป็นที่เลื่องลือในเมืองหลวง
หากนางกลับถูกป้ายสีจนเสียชื่อเสียง ต้องกลายเป็นเพียงอนุไร้ค่า!

ครอบครัวและสมบัติล้วนมลายสิ้น กลายเป็นเพลิงเผาผลาญ
เกียรติและศักดิ์ศรีที่ปนเปื้อน กลายเป็นไฟแค้นสุมทรวง

นางลงมือล้างผลาญทุกคนให้พินาศไปด้วยกัน
และจบชีวิตไปพร้อมความเคียดแค้น
“เหยาจิ้นเสื่อเอ๋ย ชาติหน้าอย่าได้เกิดมาเป็นอนุไร้ค่าเช่นนี้อีกเลย”

หากเมื่อลืมตาตื่นขึ้นอีกครั้ง...
นางกลับย้อนไปในช่วงที่ความเลวร้ายทั้งหมดกำลังจะเกิดขึ้น
ครั้งนี้นางจะไม่ยอมโง่เขลา อ่อนแอ กลายเป็นเหยื่ออีกแล้ว
แต่จะลุกขึ้นตอบโต้และเอาคืนทุกคนที่คิดร้ายกับนางอย่างสาสม!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6231-2

9 786161 862312

Trigger warning ⚠

- เนื้อหารุนแรง
เกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายและจิตใจ